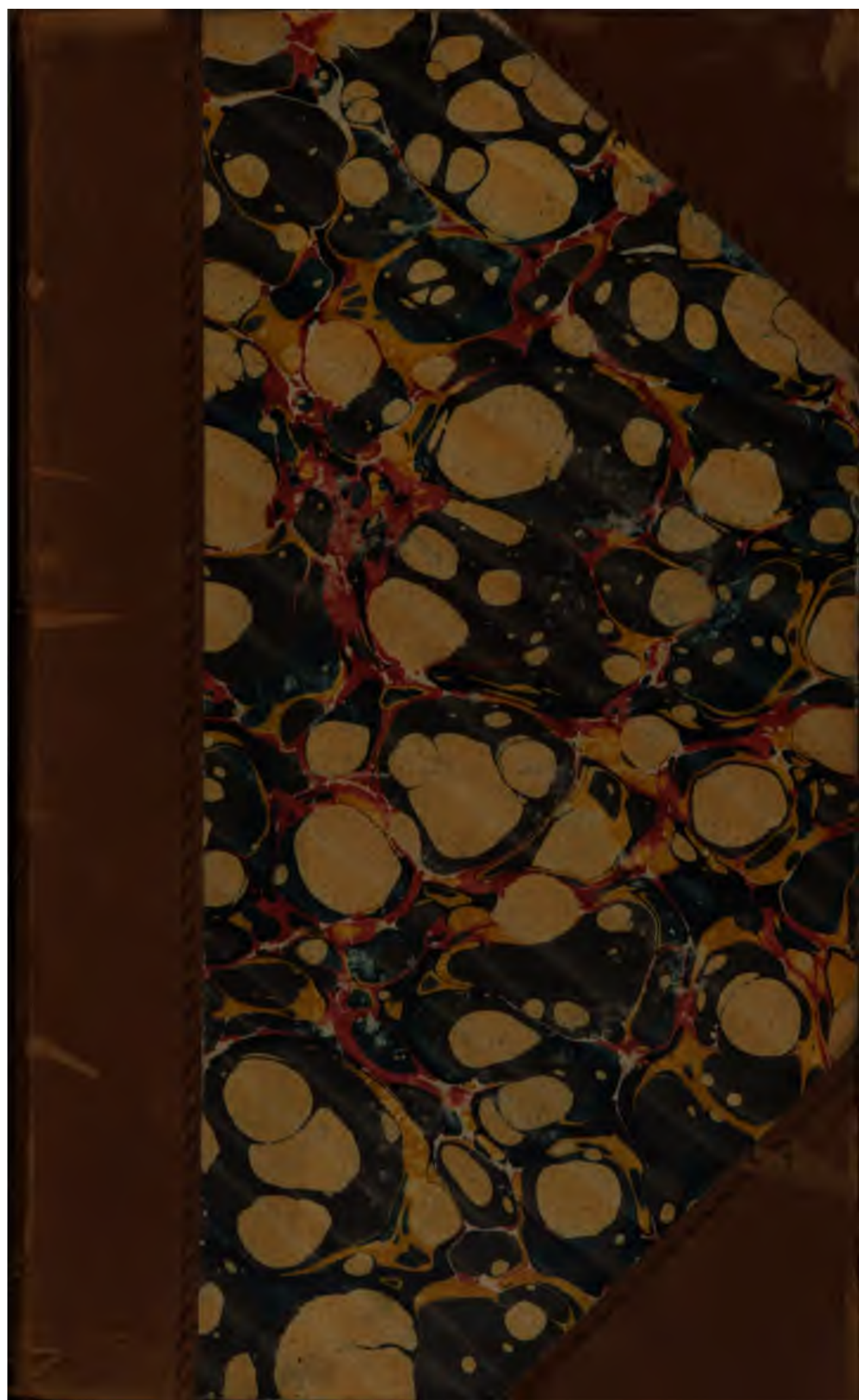

Grafminningar og Erfiljóð

eptir ýmislegt merkisfólk

samin

af

Konferentsráði Dr. M. Stephensen,

og

Grafskriftir, Erfiljóð og Líkræður

eptir

Konferentsráð Dr. M. Stephensen

og

Hans Hásælu Frú

Guðrúnu Vigfúsdóttur Scheving.

Söfnuð og útgéfin af Syni þeirra

O. M. Stephensen

Júftits = Secretera.

Videyar Klaustri,

1842.

Grafminningar og Erfiljóð

eptir ýmislegt merkisfólk

samin

af

Konferentsráði Dr. M. Stephensen,

og

Grafskriftir, Erfiljóð og Líkræður

eptir

Konferentsráð Dr. M. Stephensen

og

Hans Háfælu Frú

Gudrúnu Vigfúsdóttur Scheving.

Safnað og útgéfin af Syni Þeirra

O. M. Stephensen

Jústits = Secretera.

Videyar Klaustri,

1842.

1.

Grafskriftir og Erfiljóð
samin af Conferenceráði Dr. M. Stephensen.

Grafskrift á Látínu yfir Conf. Jón Eyríksson.
Samin 1786.

H. S. E.
Vir illustrissimus
J O H A N N E S   E R I C I
Jslandus.
Musarum, dum vixit, decus.
Bonorum omnium delicium.
Illi subditorum amor.
Hunc sibi natum
Patria, multos per annos,
gratulabatur.
Denatum jam
Insolabilis luget, complorat, lacrymatur.
Viri tamen non morietur,
qvae semper vivet et amabitur virtus

(1)

Nec doctrina, quae venerabitur
Neque probitas, neque diligentia
Nec denique ter singularis
Patriae amor.
Quae licet incomparabilia fere,
Superstitibus pro exemplare
Sunto

Tale benefactori nunquam obliviscendo in signum grati animi monimentum ponit ipsius conterraneus.

M. Stephensen.

Hin sama á Íslendsku.

Felst hér í moldu
hinn frægasti madur
Jón Eyríksson
Íslendíngur.
Mentagydjum prýdi medan lifdi,
Unan øllum gódum,
Unnu honum hugástum undirbodnir.
Þvílíks sér borins
Sóma og stodar
Taldist sælt Fødur = land
um lángann aldur,
syrgir lík nú lagdann,
harmar, grætur, huggast eigi.
Hals þó deyr eigi dygd
— mun hún æ lifa í ást hjá mønnum —
deyr ei lærdómur hans er lengi tignast
né rádvendni né heldur árvekni;

mun hans sist deya en makalausa
ást á fedra foldu.
Mannkostir slíkir, þó vart megi vidjafnast,
skulu fyrirmind allra er eptir lifa.

Þvílíka minníngu setur ógleymanda velgjørara sínum; sem merki þakkláts huga, samlandi hans.

M. Stephensen.

Utlegging Suhms lat. Grafskriftar yfir Stiftamtmann Þorkel Fjeldsted., (sjá Minnisv. Tíd. 1. B. bls. 244.)

Þar er leiddur
Þorkell Fjeldsted
Madur
Ad hugviti mikill,
Fjøl - vitríngur
Frábær ad minni,
Olastandi ydjúmadur,
Fátækra audgari,
Forsvar bænda.

Grafskrift á látínu yfir Biskup Dr. Hannes Finnsson. (Sjá Minn. Tíd. 1. B. bls. 270—2).

H. S. E.
Laudatissimus. Islandus.

JOHANNES. FINNAEUS.
S. S. Theologiæ. Doctor.
Episcopus. Dioeceseos. Skalholtensis.
Natus. die. VIII. Maji. Anno. MDCCXXXIX.
Denatus. die. IV. Augusti. Anno. MDCCXCVI.
Summus. Theologus.
Polyhistor. Celeberrimus.
Scientiarum.
In. Patria. Instaurator.
Ecclesiæ. Columen.
Præceptor. Dexterrimus,
Vir.
Probatæ. Pietatis.
Spectatissimæ. Fidei.
Mansvetudinis. Singularis.
Industriœ. Admirabilis.
Patriæ. Ornamentum.
Lugens. Islandia.
Parem.
Tanto. Nomini.
Diu. Qværet.
Eheu!
Diutius. Desiderabit.
Tale

Præceptori, Affini et Amico nunqvam obliviscendo monimentum moestissimus posuit.

MAGNUS STEPHANIUS.

Utlegging gjørd af Sigurdi Sýslumanni Péturssyni.

Hér er lagdur
Ordstíri bestum Íslendíngur
Hannes Finnsson,
Lærifadir í heilagri Gudfrædi
og Biskup Skálholts-Stiptis.
Fæddur dag 8da Maí Annó 1739.
Andadur dag 4a Augústí Annó 1796.
Hann var best mentur í helgri speki,
Frægastur medal Fjølvitrínga,
Lærdóms Bætir
í Landi voru,
Mikill Kristninnar Máttar-stólpi,
Laginn best ad læra adra.
Bestur ad raun
Bædi og trygdum,
Ljúfmenni fram lángt of adra,
Ydinn svo ad undrum gégndi,
Sinnar ættjardar Sómi.
Ad Líka þess Merkis-manns
Lengi spyrja man,
Ísaland ekka þrúngid,
En, því midur!
Preyja lengur.

Þvílíkt minnisteikn setti ógleimanlegum Kénnifødur, Mági og Vini sínum, harmþrúnginn

Magnús Stephensen.

Utlegging Grafskr. Suhms yfir Dr. Hannes, (sjá Minnisv. Tíd. 1. B. bls. 270.) gjørd af M. St.

Hér er leiddur
Hannes Finnsson,
Biskup Skálholts
Best verdugur,
Mikill Sonur
Mikils Fødurs,
Madur,
Ad skyldurækt, menta-frædi,
Trygd, réttlæti og árvekni,
Engra talinn
Eptirbátur.
Sá var ei Islands
Sómi eins,
Heldur nýtur Nordurlanda.
Hreinskilnasta vin hriggur setti,
P. F. Suhm.

Tvø kvædi, annad fyrir. hitt eptir rædu þá, er M. St. flutti í Reykjavík á Heidursminníngar hátíd eptir Biskup Hannes árid 1796, 7da Október. (sjá Minn. Tíd. 1. B. bls. 296. og 320.)

A undan Rædunni.

Lagid er: Þér, Drottinn! þakka eg.

Saung-kór.

1. Dygdanna vinir! vel

Vandid minningu Hans,
Hvørs missir hefir þel
Harmi fyllt Íslands!
Hans Nafni heidurs-varda
Reisid, mærari marmarans:

Fjórir:

2. Sonunum segid: Hann
Svo gódur, mikill var!
Æ! setid feril þann,
Fagurt er munstur þar!
En landid Ydar unni
Moldum þakklætis minningar.

3. Lærdóms á medan ment
Mønnum fær heidurs-safn,
Og manndygd lof er tént
Leita má: hvar er jafn?
Á medan aldir lifa
Doctors Hannesar deyr ei Nafn!
Allur Saung-kórinn aptur:
Á medan aldir lifa
Doctors Hannesar deyr ei Nafn!

Ad endadri Rædunni var súngid:
Lagid er: Herra! þér skal heidur og lotníng greida.

Saung-kór.

1. Allt hvad dregur anda' er grafar fengur,
Ei skal trega hvílda vini lengur,
Fold þó undir
Festi blundinn,

Fljótt sú stundin,
Að gledi-fundum gengur.

Fjórir.

2. Hér er kvidi, hættu líf umvafið.
Hér er vídast ró í lífi grafin.
Frí vid mædu,
Fær freyð gjædi,
Fögnuð, nædi,
Ynd í hædir hafin.

3. Mun ánaudin medur dögum linna!
Mun á dauda lífið sigur vinna!
Von sú standi:
Vor skal andi
Vini lifandi
Á fegins-landi finna!

Allur Saung-kórinn aptur:

Von sú standi:
Vor skal andi
Vini lifandi
Á fegins-landi finna!

Sorgar-Pánkar
vid Gröf
þess sæla Höfdingja
Biskupsins yfir Skálholts-Stipti
Dr. Hannesar Finnssonar,
eins
hans harmandi vinar,
þann 23ja Augústi 1796.
(Sjá æfisögu hans bls. 37 — 39).

Lagid er: Þér, Drottinn! þakka eg.

1.

Hvad veldur: Island ad
Asýnd mjög dapra ber?
Því ángurs óp um þad
Allstadar heyrast fer?
Því hylst þad hrygdar-skýjum?
Ljós fagurt slokknad Landsins er!

2.

Því Gydju Menta má
Margt falla tár á kinn?
Hví grátna þessa brá
Hennar börn? efni' eg finn:
Þau mildann mistu Födur,
En hún elskara fyrgir sinn!

3.

En — Þokka-Gydjur því

Hvurrlegar virdast mér?
Þær, sem um bygd og bý
Budu inndæli' af sér!
Eg heyri allar svara:
Handgenginn Vinur horfinn er!

4.

Ölbúnga ángurs = mein
Og Kénnivald hvørt skér?
Því úngra vol og vein?
Veitstu: því Skálholt sjer
Hulid allt harma = blæum?
Hannes Biskup andadur er!

5.

Þángad nú þyrpist enn
Preyenda skarinn fár,
Sorgbitnir merkis = menn,
Mannvinur lágur, hár;
Vid Lands = og virdta = Vinar
Framlidins Grøf ad fella tár.

6.

Grátum! því ærid er
Efni til gráts um sinn!
Grátid, sem medur mér
Mistud hér Ástvininn!
Trygd = reyndann besta bródur,
Biskup og Lærifødurinn!

7.

Þér, sem hans þekktud bygd,

Þér, sem hann fræda vann!
Þér, sem hann tók vid trygd,
Tjáid: var betri' enn hann?
Sjáid hans grøf og segid:
Syrgja hvørt ber ei þvílíkann?

8.

Sjáid hans sæti audt!
Sýnid hvørr fylla má!
Gét eg, ad grátin traudt
Gydjanna þerrist brá.
Hvørs mætti høfdi fara
Hattur-inn Doctors eins vel á?

9.

Kom eg á fund þinn fús,
Fullsæli bródir! æ;
Þá nálgast þitt jard-hús,
Þér tárum offrad fæ;
Mér er þinn missir bættur,
Í dýrd þá þinni nálægd næ!

10.

Lærdóms á medan ment
Mønnum fær heidurs safn,
Og manndygd lof er lént,
Leita má: hvar er jafn?
Á medan aldir lifa,
Doctors Hannesar deyr ei Nafn!

M. Stephensen.

Grafletur á steini við Skálholts kyrkju yfir grøf Hannesar Biskups Finnssonar og Frúar hans Þórunnar Olafsdóttur.

Hér hvíla mikil merkis-hjón
Dr. Hannes Finnsson
Biskup Skálholts-Stiptis
og
Þórun Olafsdóttir, fædd Stephensen
Ásamt
Ungum ødrum Syni - Þeirra
Olafi.
Hannes fæddist 8da Maji 1739
dó 4da Augústí 1796
Þórun fæddist 6ta Júlii 1764
Dó 7da Febrúar 1786.
Hann var
Lærdra ljós, Islands unan, allra gódra Sómi.
Því mún og ángrádt Isaland
Lengi spyrja að líka hans, en lengur þreyja.
Hún var
Honum samvalin að hvørri bygð,
og atgjørfi øllu, jøfn að ástsæld og eptirsýnd.
Bádum lík Ekkju-frú
Biskups Hannesar
Valgerdur Jónsdóttir
Vísa Prýði,
Vonar að hvíla hér, við Hans síðu.

undir þessum úthøggna steini,
sem Hún þeirra setti Moldum.
Svolátandi grafletur setti 1799
Magnús Stephensen.

Grafskrift yfir Jón Prest Arngrímsson, (sjá Minn. Tíd. 1. B. bls. 443.)

Hér hvílir
Elskadur Æskumadur,
Blídur hyrdir Borgar-Þínga
Jón Arngrímsson.
Á níunda
Yfir tuttugu ári hnígin.
Gódur Prestur, gáfur-madur
Menta- og mann-vinur,
Presta prýdi stands,
Sóknum sorg-daudur
Hugljúfi hvørs manns.

Sjádu, madur, sem hér stadar nemur,
Svo manndómur, æskan, ellin fer!
Daudans opt óvørum kall adkémur.
Kannast vid, ad hey allt fólkid er!
Blómstrid féll, en blómstrum grøf hans prýdid
Blómstur Mýra, sem réttnefndur var,
Hans vid legstad, Sókna-búar! bídid,
Blundar, segid, ástkjær vinur þar!

Hann á dygða-stig oss ljúfur leiddi,
Laungum stæða, hugga, gleðja vann,
Hann oss veg til himin-sælða greiddi,
Himin-sældum Guð hví blessi Hann!
Til minníngar setti
M. Stephensen.

Grafskrift á látínu yfir Sigurð Biskup Stephánsson, (sjá Minn. Tíð. 1. B. bls. 445.)

H. S. E.
SIGURDUS STEPHANIUS,
Episcopus Diœceseos Holanæ
Mortuus die *XXIV* Maii Anno *MDCCXCVIII.*
Anno Ætatis *LIV*
Doctrina
Clarus,
Disciplinâ & Eloqventiâ imprimis sacrâ
Clarior.
Pietate & Comitate
Clarissimus.
Vir
Integer, fidus,
Subjectis acceptus,
Holanis utiqve Musis desiderabilis.
Patruo posuit
MAGNUS STEPHANIUS.

Snúin á íslendsku af Jóni Sýslumanni Espólín,

Hér er settur
Sigurdur Stephánsson
Biskup Hóla-Stiptis
Andadur dag 24da Maji 1798
Á 54da aldurs ári.
Frægur
Ad lærdómi,
Enn frægri
Ad kénningu og andlegri mælsku.
Frægastur
Ad skyldu-rækt og skapi ljúfu.
Madur
Hreinskilinn, trúr
Og hugþekkur
Þeim, sem Hann átti yfir ad segja.
Mega víst Hóla
Menta-Gydjur,
Sakna manns
Úr sínum rönnum.
Svo setti Födurbródur sínum
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Frú Margretu Jónsdóttur Stephensen. (Minn. Tíd. 2 B. bls. 444.)

Hér geymist
Fögur Rós fölnud,

Frú **Margrét Jónsdóttir Stephensen,**
Fædd dag. 13da Janúarí 1773.
Drend dag 22ann Októbr. 1800.

Kona
Gudrækin, góð, þolinmóð,
Reynd að og rík af dygðum.
Væn, vitur og greind.
Mann-ljúf og menta-fróð.
Kona
Ástrík vid Ektamann.
Raunbest og ræktarfull Módir.
Síns húss, síns kyns og sinnar ættar
Sómi.

Lán, heilsa, fegurð, fjør,
Fremð og atgjørfið ríkt,
Dauðans þá aðslaug ør,
Allt varð hér skugga líkt.

En Dygdar ímind blíð
Æ lifir monnum hjá;
Hún skein, en ljómar lýð
Legstað Góð-kvendis á.

Til minníngar ástkjærri Mágkonu setti
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Chirurg Jón Pétursson, (sjá Minn. Tíð. 3. B. bls. 122.)

Hér er leiddur
Handlæknir frægur
Jón Pétursson,

Madur
Skarpvitur, mælskur, lærdur.
Handgenginn í náttúrunnar
Helgidómi.
Hans kallan og hans vidleitni var:
Ad lengja manna líf,
Ad leggja þeim líkn í þjáníngum.
Ad breyta kránkdæmi í heilsu.
Ad vinna frá daudanum menn fyrir
Fødurlandid
ellegar
Ad mykja þeim adkomu hans.
Midt í þessari loflegu ydju sofnadi hann loks
Sjálfur daudans lánga dúr
Nálægt sjøtugs aldri
Þann 9da Október 1801
Ad Reykholti.
En — Island mun lengi hans mentir trega.

Til minníngar setti
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Madame Þorbjørgu Jónsdóttur.
(sjá Minn. Tíd. 3. B. bls. 253.)

Hér hvílir
Hid daudlega
Þeirrar
Ad Gudrækni, Dygdum og Kvennlistum

Rafnfrægu Prófasts = innu,

Þorbjargar Jónsdóttur,

sem

Eptir frekra 46 ára dygdugt líf,
rúmra 13 ára lukkulegt hjónaband,
Deydi á Stadastad,
þann 10da Oktobr. 1803.

Hún var
Mikil Merkis = kona,
Kunstir þær, er kvennmann prýda,
hafdi hún á hærri tröppu,
Sem Manneskja, Kristinn, Ektamaki,
Módir og Húsmódir,
Oneitanlegt afbragd flestra,
Í einu ordi:
Födurlands og Frænda Sómi.

Þessi sanna og verdskuldudu Grafskrift
var henni sett af
Miklum Söknudi.

Ljódmælt,

vid Gröf hennar ad Stadastad, þ. 18 Okt. 1803.

Lagid: Sjádu, madur! sem hér stadar nemur.

1.

Svona daudinn sviptir öllu af foldu,
Svífist ei hid ypparlega vid,
Allt, æ allt skal aptur verda ad moldu!
Er þad lagt á gjörvallt Mannkynid.

2.

Heyrid þèr! sem hèrna framhjá farid,
Og hennar dygda þekktud nokkur skil,
Hermid mèr og hræsnislaust nú svarid,
Hvar var stærri merkis=kona til?

3.

Víst mun einginn voga því ad neita,
Er vill af hjarta tala sannleikann,
Ad hennar maka lengi megum leita,
Lukka, ef vèr gètum fundid hann.

4.

Gudhrædd, dygdug, góðhjörtud vid alla,
Gáfum miklum prýdd og skynsemi,
Ad forstandi' og fyrirsjón mun valla
Fundist gèta hennar jafníngi.

5.

Hvad mun þurfa hèr um margt ad greina,
Hennar dygda mannelskufullt þel,
Lèt þad vera yndi sitt hid eina,
Ad hún gjæti reynst sem fleirstum vel.

6.

Æ! fullsæl! í Engla hafin dygdir,
Eymdum svipt og gjörvalls heimsins pín,
O! hvad margir elska þínar dygdir,
Æ! hvad margir vidkvæmt sakna þín.

7.

Ekki par þar um þó megum mæla
Missir þinn hvad biturt hjörtun skèr,

En hafðu þökk af hjarta, þú fullsæla!
Fyrir hvað þú varst og vildir vera mér!

8.

O! sá þánki upplífgar vor sinni,
Og þinn huggar sérhvörn ástvin enn,
Sem ángrast, flýnur útaf burtför þinni,
O! þá gledi: ó! vid sjáumst senn!

M. S.

Saknadar-stef
eptir
dygdaríkustu Módur
Frú Sigrídi Magnúsdóttur Stephensen,
af M. St.
(sjá æfiminníngu hennar bls. 19).

1.

1. Hrellíngarfyllsta árum af
Atjánhundrud og sjø! hvørs heiti
Og saga verøld vidbjód gaf,
Pú vaktir sorg í hvørjum reiti.
Tendradir strídsins bál og blossa
Burtrændir lífi, eign og frid',
Létst blód og tár um lønd útfossa,
Ljómandi dygd ei hlífdist vid.

2.

Mér varstu staklegt mædu-ár,
Medal óvina fánginn leiddir,

Módur hjartkjærrar missir sár,
Mestri þá lífsins heill mig sneiddi.
Þér var ei nóg mig hriggt ad hafa,
Horfna lands prýði hvørr einn fann,
Þá beygdann sorg á barminn grafar,
Þess besta drógstu Ýfirmann.

3.

Med øllum Dætrum Íslands
Ágjætast blóm, sem var ad finna
Jmind dygdar og Kvennakráns,
Kóróna þeirra, gledin hinnar,
Sigrídur Magnúsdóttir má
Mønnum í bráð þó sýnir feli,
Sem munstur lengi mørgum hjá,
Margblessad lifa í ástar = þeli.

4.

Fullsæla Módir! hvad er hér
Vid himin líkt og þína gledi!
Þú eptirdæmid ødrum lér
Eins taka strídu jøfnu gédi,
Ad óttast Gud og elska bródur,
Dvinar gleyma heipt og slægd,
Adstoda veslann, øllum gódur,
Unna dygd, sýna breiskum vægd.

5.

Sambodin dygdum sælan há,
Sídar ef lidnum veitist gódum,
Þín hvørsu vegleg vera má,
Verdugast dæmid Íslands fljódum!

Hvør þess dóttir þinn legstað litur,
Laungunarfull, sem þú að fá
Søknuð Føðurlands, sú er hlýtur
Sem þínar dygðir stundar á.

6.

Þøkk, Móðir besta! þér sé téð,
Þínum af vinum, ætt og landi!
Þín lifi dygða minníng með
Miklum og veslum óglaymandi!
Þú hrelltir fyrst við dánar dægur,
Dýrðar kjørin að þyggja hnoss,
Vér huggumst, þegar fegins frægur
Fundur á hæðum veitist oss!

7.

Þú bendir, Móðir! veljið veg,
Vinir! sem gékk eg, lífs um slóðir,
Ráðsvinnir, gjæfir eins og eg,
Øllum saknaðir, vyrðtir, góðir!
Heill veri þeim er heim svo kveður!
Heill þeim, er frelstur segja má:
Hér er eg, Drottinn! hóp þeim meður,
Sem heiløg gaf mér þín Forsjá!

Grafskrift yfir Frú Mørthu Maríu Stephensen. (Sjá æfiminníng Amtmanns Stephensens bls. 9.)

Hér blundar ágjæt Høfðíngs kvinna
Frú Martha María Stephensen

Fædd þann 17da Nóvembris 1770
Gipt þann 10da Júnii 1790
núveranda eftta Assessori í Íslands konúnglega
Landsyfirrétti og Matricul Commissario
Stepháni Stephensen.
Tíu barna besta Módir.
Orend þann 14da Júnii 1805.

Kona gáfud og gód. — Greind þolinmód. — Reynd ad rádvendni. — Rík af kvenn-dygdum. — Harmdaud húsi sínu. — Bónda og børnum — Vinum og vandamønnum. — Aumum og einstæd-íngum. — Øllum gódum, er Hennar dygd þekktu. — Síns standss og kyns og sinnar ættar sómi.

Hér burt er lidid ljós — sem lýsti foldu á — Hér felst uppfølnud rós — Frú, hvørrar kvenndygd há — skal æ med lýdum lifa — lifendra þøkk og løfstýr fá.

Til minníngar ástkjærri Mágkonu setti

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Chirurg Hallgrím Bachmann (sjá Æfim. Amtmanns Stephensens bls. 84.)

Hér er leiddur Høfdíngs madur
Hallgrímur Jónsson
Heitinn **Bachmann**

Fæddur 22ann Marts 1739.
Drendur 20ta Marts 1811.

Fyrsti Handlæknir Fósturjardar,
Um fjóra tugi og fimm ár betur.
Madur trúrækinn, tryggur, gódgjarn,
Vitur, hreinskilinn, valinkunnur.
Læknir heppinn og líknarfús.
Raunbest, ørlátt, rausnar - menni.
Sjúklingum vída saknadur Fadir.

Pá Eyr[1] vid Backmanns leidi leit
Landsbúa sorg, hún dauf í bragdi,
„Ristid á stein: ad vart eg veit
„Vinar ad fylla skard," þeim sagdi,
„Launid, ef eignist líkann Hans,
„Lækning og ástúd betur enn Honum!"
Dygd og Gratiur[2] gáfu ans:
„Gledirik á Hann laun í vonum!"

Svo setti ástfólgnum Vini
M. Stephensen.

Utlegging Stipt-Prófasts A. Helgasonar lat. graf-minningar yfir Stiptamtmann sál. O. Stephensen, (sjá æfim. hans bls. 49.)

Felst hid daudlega
Í fjølum þessum

[1]) Eyr nefndist Lækninga Gydjan á nordurløndum. [2]) Gratiur kallast Þokka-Gydjur, sem ráda gédþekkni, vinsemd, gódsemd og snilld.

Ódaudlegs Herra
Olafs Stephensens
Sem fæddist 3ja Maji 1731,
Deydi 11ta Novembr. 1812.

Mann, af Foreldi
Medal-stéttar
Borinn, verdleikar
Báru til valda
Ædstu tignar,
En Hans gáfur,
Líf og sidgædi
Þó litust ædri.
Um nádu keppa
Náttúra og Gjæfa:
Hver veitt fengi mest
Honum ágjæti.

Aldrei munu linna,
Allir gódir
Öldúngs lofstýr
Uppi' ad halda.
En, varist Brædur!
Af bresti hyggju,
Svo mikils lof
Manns ad rira,
Verdur uns borinn
Sá verdleik ad
Lofa má Hann
Hvers lángt mun bída.

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Vigfús Sýslumanni Scheving,
(sjá Klp. 1818 bls. 13.)

Hér undir geymist
Höfdíngja Prýdi
Valdsmadur Konúngs
Vigfús Scheving
Fæddur 15da Januarii 1735
Sýslumadur í Vadla og Hegraness

Sýslum í 30 ár.
Giptur árið 1760
Aunnu Stephánsdóttur.
Hann derdi í Videy
Þann 14da December 1817
Þá sex Barna besti Fadir
En Barnabarna ordinn Friggja
Yfir Tuttugu Ási frægur.

Þó manna fegurd, hjer,
Fyrirtak, veldin hær,
Daudans þá ad fer nær,
Ódt lídi minning kjær,
Vígfúsar aldir yfir
Lifa mun dygd í landi skjær.

Ástkjærum Tengdafødur setti
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Hans Stephensen, (sjá Klaustp. 1819 bls. 47.)

Hér felast leifar
Følnadrar æsku
Háns's Stephensens
Amtmanns sonar
Sem fæddist 23ja Septembr. árið 1809.
Deydi 31ta Janúarii 1819.

Fríður var hann sýnum
Frábær að náms gáfum
Greind og góðri stillíngu
Hvörjum manni hugljúfur.
Hann varð því sárt
Saknaður af ástvinum.

Æskublómið, eldra líkast lýtur
Lágt að grøf, þá dauðans sigð þar skér.
Eins manndómur elli beygjast hlýtur,
Allt því stundlegt hvílíkt reynast fer.
Sæli bróðir! sællar Dóttur minnar,
Svip þú barst og gáfna líking hér,
Senn mun ykkur sælt Foreldri finna,
Sæl fullkomnan hvar og eilíf er!

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Cancellieráð Vigfús Thorarensen, (sjá Klp. 1819 bls. 79).

Hér moldin hylur Hjúp eptir leifðann
Vegsamlegs anda,
Vigfúsa Þórarinssonar
Cancellieráðs og Konúngs Valdsmanns,
Røksamlegasta í Rángár þíngi
Um ár þrjátíu, í Kjós um níu.
Af þrettán børnum undan farin

Ey [illegible] í [illegible]
Enn með Frú Mildur [illegible] hér [illegible]
[illegible], [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
Sín [illegible] [illegible], [illegible] [illegible].
Deyr aldrei dygð, þó deyi hjar.

Sextíu og þriggja [illegible] ára
Sig honum [illegible] [illegible] fól[1]
Við endalok [illegible] [illegible] Kristís
Reis upp skjærri sól í réttlátra bygð.

[illegible]

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Cancelliráð Steindór Finnsson, (sjá Klp. 1819 bls. 159).

Leiddur er hér frægur lögvitríngur
S t e i n d ó r F i n n s s o n
Cancelliráð og Kóngs Valdstjóri
Árnesínganna um ára-skeið
Freklega eitt og fjörutíu
Á æfi sjöunda yfir tigi sjö
(26ta Aug. 1819).

---

1) Hann 13da April 1819.

Bjó þar vitur Andi
í bestu høfdi.
Rádvandt, gott hjarta
Rédi brjósti.
Fór gjætinn Andi
Yfir foldar ment,
Rádhollur kénndi
Hvad réttast fann.

Fól heimfús Andi
Foldu sinn ham,
Eptirøld minníngu
Æfi dáda.
Flúdi spakur Andi
Frá heims volki,
Alíkt Astræu [1]
Til upphæda.

Søknudum ættbródur setti

Dr. M. Stephensen.

Eptirmæli Síra Jóns Þorlákssonar, (sjá Klp. 1819 bls. 192.)

1.

Hví mun skjærast Hana = þagnad=gal?
Svans ei framar saungvar fagrir hljóma?
Suda taka hásir Gjæsa = rómar?
Íslands Milton ørendur nú skal.

2.

Klopstokks, Pópa, Tullins Túlk, sem laung

[1]) *Astræu* dýrkudu Grikkir, sem réttvísinnar Gydju, søgdu hana dóttur Júppiters og Themidis, en senda ofan á jardríki, hvar hún um gullaldurinn kénndi mønnum rétt og sanngirni, og reyndi til ad sætta alfann ágreining manna á milli. Hún dvaldi lengst hjá mønnum af øllum Verndargodum þeirra, en — þegar sidir spilltust, héldst hún ekki lengur vid á jørdu, og flúdi upp aptur til himna, hvar hún nú ljómar — segja þeir — í Jómfrúar merkinu.

Messías og manninn um, en bæði
Maji-dag og Sæ-för, býrðleg kvæði
Og dauðans stríð við dygð svo fagurt saung.

3.

Dumba geymir bøpur grafar þró.
Hann, sem glæstum svo vel blómstrum fáði
Sængum hjóna, leiðin gøfgra, þáði
Blómstur-lausann beð og hvíld í ró.

4.

Einginn saungva Engla kvað sem hann,
Enginn flaug svo Arnar léttum fjøðrum
Eptir slíkum, né með góðum øðrum
Drótt svo skémta dægrin stytta vann.

5.

Minning helstu merkis-skálda lands,
Byrðing hverr einn verðskuldaðri sæmi!
(Verk øll mildur Guð og Faðir dæmir).
Hér mørg Skáldi heiðurs flétti krans!

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Jónas Stephensen, sjá Klp. 1820. bls. 104.)

Hér er jarðaður
Jónas Stephensen
Amtmanns Sonur, á æsku vori
Fæddur 4ða Júnii 1814, dáinn 22. Maji 1820.

Skjótt sálar Jónasar skýlis lumbur
Visnadi, en skjótt vænni upp = rann
Í höndum Födurs og himin = vistum.
Alfadir leit ofgódann Jónas
Hér á jörd velkjast, heim tók Barnid
Baud því dýrdlegri bygdir kanna,
Himneska frædi á himnum nema
En heims af vömmum hreinni sálu
Födur helgum skila og fagna skiptum.
Sofdu vært, Bródir! sjá þig aptur
Sælir vinir senn sælann Engil.

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Stephán Bjørnsson Stephensen.
(Sjá Klp. 1820 bls. 183.)

Barn hér í Módur blundar skanti
Stephán Stephensen
Sonur Bjarnar Sekretéra
Fæddur 22ann Maji 1815, dáinn 4da Okt. 1820.

Litli Bródir! lífs er unnid strid.
Sæll þinn Andi, heims frá raunum hafinn,
Hér býr sorg, en þú ert gledi vafinn;
Upp þér runnin eilífd fögur blíd.

Heims úr reitum horfna Plöntu þá
Hví skal syrgja? hér var blómid þrúngid

Hennar æsku; nú til fulls útsprúngið
Blómstrar plantað betri hnetti á.

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Madame Önnu Stephánsdóttur.
(Sjá Klp. 1820 bls. 184.)

Hér blundar Höfðíngs Kona
Valdsmanns Ekkja Vigfúsa Schévíngs
Anna Stephánsdóttir
Fædd 15da Dec. 1729, dáin 30ta Okt. 1820.

Móðir, söknuð; Móður-jarðar rós;
Prýði kvenna; dæmi fagurt dygða;
Dáð og gáfum rík; til sælli bygða
Heimfús, þángað leið á burt, sem ljós.

Syrgjum ei þann sælu vinníng meir!
Hún í gleði hafin sorgir yfir;
Hún í Niðja minð og dæmi lifir.
Hennar minníng heimi seint því deyr.

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Amtmann Stephán Stephensen.
(sjá æfim. hans bls. 37—9.

Galdt skuld Móður
I gjald-daga settann

Íslands Vestur = Amts
Yfirstýrir
Stephán Stephensen
Fæddur 27da Dec. 1767, dáinn 20ta Dec. 1820.

Ekta = frúm tveim ástrikur maki,
Børnum þrettán bestur Fadir,
Edla mannvinur, ørmum stytta,
Amts = búa traust, ættjardar prýdi.

Sæli bródir! sár er missir Þinn.
Ættmenn, Vinir, Aumir, hans vid bodin
Otal kveina: min féll gæfu stodin!
Hverr nú strýkur harma = tár af kinn?

Gáfna snildar, gjædsku, dygda ljós
Þitt skal gégnum grímu daudans skína,
Gardars = hólmi blessa Minning þína,
Þér ei deya Þjódar skilid hrós.

Elskudum Bródur setti
M. Stephensen.

Vers súngid vid jardarfør hins sama, (sjá Klp. 1821 bls. 20).

Þó feli mold vorn Fødur blída,
Og fljóti tár um legstad Hans,

Dygd Hans í minni lifi lýda
Lód medan byggist Ísalands!
:,: Hans úngur safna' og aldri má
O! ad Hans Líkann fengjum sjá! :,:

Sorglegur ársdagur, 3ji Jóla 1820.

Afmælisdagur minn og Bródur míns,

Amtmanns Stephensens,

þá liggjandi á Líkbörum.

1.

Lýsir dagur lífsins fyrstur minn,
Upphaf hvers var eymdar vein og grátur,
Ei fullordnum nokkur bodar hlátur.
Eg, med Vitring, „allt hér skapraun finn."

2.

Ars sá dagur ádur gaf um hríd
Yndi mér af elskuverdum Bródur,
En sá hneig í skautid vorrar Módur.
Angur grær um okkar burdar tíd.

3.

Hvad er lífid? hégómleikinn einn;
Sjónhverfing og sálarkrapta leikur,
Sorg, armæda, bóla, hjóm og reykur.
Hverr þess frami? hann eg tel ei neinn.

4.

Æ! því leit eg upp mér renna þann
Dag, sem gremju lífsins til mig leiddi?

Líf ad þekkja moldin daud ei beiddi;
Grætur sá ei gull, sem aldrei fann.

5.

Gull og líf ad gráta verdast er,
Því, ad fallvallt þeirra lánid bædi
Þekkja fengum, glis og tvísýn gjædi,
En þeim tengdann eymda mikinn hér.

6.

Ef sífeldt vid ánaud berjast skal;
Ef sig vit um eydimerkur hrópar
Ært og hást mót heimskupörum glópa,
Öfund fellir afbragds manna val.

7.

Ef hér bygdin, ydn og hyggja má
Hatri, vélum, hrekkjum, lasti sæta,
Hugar-sorgum úr ein gröfin bæta,
Hvert er lífsins helsta mæti þá?

8.

Var ei skárra, vita ei par um heim?
Ekkért sætt og ekkért biturt smakka,
Engu kvída, né til betra hlakka,
Enn ad þjakast ángri og raunum þeim?

9.

Audar moldir ekkért sturla nær;
Anda' ei par, sem enga veru þádi;
Öfund, þjáning, kvídi þeim ei nádi,
Ekkért raskad rósemd þeirra fær.

10.

Svæfa von um sælli eilífd fer,

Veröld þegar vill oss hríð og kjæla,
Víl og gremja hugarværð burtfæla,
Misjøfn orka mønnum lént því er.

11.

Von, opt sávís, vísøu samt ei gaf;
Hvad því reikar ótta og vonar milli;
Endíng rauna hvert ad dauðinn fylli,
Fæst ei nokkur fræðíng dánum af.

12.

Ei samt-stoðar óst um veru þrot.
Ekkért skapað ógjørt því má verða,
En sá þánki skal mót raunum herða;
Eilífs lífs vorn Anda gleðja not.

13.

Hvað má blindud hyggja skynja manns
Hans um ráð, sem honum eilífð veitti?
Helgann vísdóm þann, oss gáfum skreytti,
Daufri líkíng skilníngs hæðar hans?

14.

Allt hvað sjáum, allt ber gjæðsku vott,
Allt um speki æðstrar veru hljómar,
Allt forsjónar mildu stjórn samrómar,
Allt hans ráð mun øllum verum gott.

15.

Hví þá møglum harmafullt við líf?
Augnablik mót eilífð vart má heita
Æfin lengst; oss benda raunir leita
Æðri Vonar eptir stundar kíf.

16.

Máské reynslá, margføld sorg og neyd,
Lækníng holl sé lasta skjædum meinum,
Lærdóms skóli bestur, þúngt ef reynum,
Hédan búast heim og fagna deyd.

17.

Sá allt skóp best sjer þad hentar oss.
Ef í gladværd æfilángt vér sveymum,
Ottast er, ad dygd og skyldu gleymum,
Æðska metum heims ódlæti hnoss.

18.

Sá oss lífid gaf þess setur skamt;
Lætur ørløg lífs á klippa þrádinn;
Lífs von betra gódum med hans nádin,
Lífs vid enda lífa býdur samt.

19.

Fyrst mér lífid, Fadir! gafst á jørd,
Lát mig raunir lífs ei yfirbuga,
Léttu sorga mekki' af kløkkum huga,
Traust á þér minn sterkann vera Vørd!

20.

Halla Vinir; flýr oss Manna-val!
Sæll er hverr, sem vaknar heill frá veiki;
Vel lífs reynslu sorgarspil fékk leikid!
Æ! ad mitt ei endad líka skal!

21.

Vappi nokkurr Videyar um gard,
Yfir mínu lágt sá tauti leidi:

„Laungu seinna, ènn vildi, þessi deydi;
„Snatta-skiptum hann sár-feiginn vard.“,

22.

„Lífs af þrautum lúinn værd hér fann,
„Tíd og þeignu trútt sá verja pundi
„Tilraun veika gjørdi; bitrar stundir
„Øfund þeim í umbun skapa vann.“

23.

„Vægt sé hans um verk og hjarta dæmt!
„Lán er hvers, sem lengra komist gétur,
„Land vort stodad, frædt og elskad betur,
„Lof á skylid lengur þjódar-ræmt!“

24.

„Vegfarandi'! ef vilt hans minning smá,
„Lát þig dæmin dádum frægri géra;
„Dáins ordstýr þér fridhelgann vera,
„Legg Kjærminni[1] leidid heldur á!“

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Síra Bjarna Arngrímsson og konu hans, (sjá Klp. 1821 bls. 88.)

Hér hjón fengu til hvílbar gengid
Frá oki laungu lífs og straungu
Bjarni Arngrímsson
Mela og Leirár Merkis-prestur
Fæddur 1768, Prestvígdur 1796

---

[1]) Blómstur — ødru nafni: Gleymdu mér ekki.

Og góðfræg Húss-frú
Guðrún Sigurðardóttir.
Sáluðust bæði 7da Apr. 1821.

Ráðvands og Mennta-manns
Minning ei deyt old hjá;
Dygð, regla, hugvit Hans
Heiðra Framliðins má.
Børn Sóknа beð Hans yfir
Skulu blessunar blómstrum strá.

M. Stephensen.

Grafskrift á steini yfir Sálmaskáld Hallgrim Pétursson, (sjá Klp. 1821 bls. 204)

Lét stein þenna Landshøfdíngi
Sárast saknaður — hverr sannri trú
Af alúð unni — ættmenn tístu
Eptir sinn dag að øldnum moldum
Háleits Sálma-Skálds
Hallgríms frægа
Saurbæar Prests Péturssonar.

Lifi Beggja Minning í landi blessuð!
1821.

M. Stephensen.

Grafskrift yfir óskírdan sonarson, (sjá Æfim. Frú Sigr. St. Stephensen bls. 8.)

Felur hér gröf hjá Födur-systur
Onefndann Son
Olafs Stephensens
(Candidati Júris)
Fæddann og dáinn 15da Dec. 1821.

Leit varla vid jörd, ádur líkams böndum,
Fleygdi frelsud Sál; flýtti fór heim.
Er hún sæl algjörd í Alfödurs höndum.
Engla nemur mál, Engill med þeim.

Þá Minningu setti Afinn
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Gudbrand Apóthekara Vigfússon,
(sjá Klp. 1822 bls. 168.)

Hér geymast moldir Sæfugmennis
Gudbrandar Vigfússonar
Apóthekara.
Hann fæddist 26ta Augústi 1772.
Vard Apóthekari á Islandi 27da Jan. 1801.
Giptist 1802
Jómfrú Jóhönnu Sophiu Petersen.
Deydi 14da Septembr. 1822.

Lét Sonum sambland Læknis efna.
Líkn og grandvart líf á jördu,

Hyggið, gott hjarta og hugljúft geð,
Veglegann týr Valmenni leifa.

Svo setti

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Jónas Thorstensen, (sjá Klp. 1822 bls. 187.)

Lýsti skamma stund — lífsins stjarna
Farðar á hnetti
Jónasi Thorstensen
Lands-læknis Syni
Leið hrøð undir
Upp hún rann Augústí 23ja } 1822.
En 6ta Nóvembr. sýnir fól }

Drottinn bauð: minn flýðu, Jónas jørð!
Jeg Þig kveð til Engla hirðar minna!
Er mitt Ríkið erfðin líka Þinna.
Bestann Þinn mig vita skalt Þú Vørð!

Setti

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Steinunni Helgadóttur Thordarsen, (sjá Klp. 1823 bls. 65.)

Felur mold fagur-borið

Eftir blóm út, vart sprúngid
Steinunnar Helgadóttur
Saurbæar Prests Thórdarsens
Fæddrar 23ja Augústi 1822
Dáinnar 23ja Janúarii 1823.

Hèr Haust-rósar Vetrar-gústur vann
Følva blómid, fjørid ræfa dofa.
Fegri þessi Rós skal eilíft lofa
Vor, sem Hún í verøld salli fann.
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Amtmann Stephán Thorarensen, (sjá Klp. 1823 bls. 67.)

Hneig ad grund
Høfdingi frægur
Vid bráda komu bana-stundar
Islands Nordur-Amts
Yfir-stýrir
Stephán Thorarensen
Conferenceráð; Riddari af Dannebroge.
Fertugur Amtmadur, fátt í tveim mánudum.
Løgmadur og Vice Løgmadur í 10 ár,
Fæddur 1754; Dáinn 12ta Marts 1823.

Ekta-Frú bestri elskadur maki.
Atján Børnum ástríkur Fadir.

Vitur, stjórnsamur, valinkunnur.
Ættjarðar finnar og ættar prýði.

Svo burthverfa vegsemd, auður, völd!
Gröf allt hjúpar — Góðra leiðum yfir
Græt loffstýr og minníng dáða lifir.
Þær við æfi-þekkjast ljósar-kvöld.

Syrgir Themis, saknar Ætt og Land,
Hverr má Þessi hefja fremri blóma?
Hinni jafna lotníng vinna' og sóma?
Betur heiðra Stepháns Nafn og Stand?

Heiðruðum Svíja setti
M. Stephensen.

Grafskrift á látínu yfir Biskup Geir Vídalín, snúin á íslendsku af Adj. Svb. Egilssyni, (sjá Klp. 1823 bls. 180).

Mausoleo carentes,
Polyandrio Templi hujus cathedralis
Mortales concreditæ sunt reliquiæ,
Viri immortalis
GEIRI JONŒ VIDALINI.
Equitis aurati ordinis Dannebrogici.
Episcopi totius Islandiæ.

In Cujus
Ingenii dotibus probitate liberalitate
Humanitate comitate
Animi sub qvâvis sortis vicissitudine æqvitate,
In muneribus gerendis dexteritate
Quam maxime præcellentibus formandis
Natura religio et studium
Concertaverunt.

Natus die 27. Octobr. 1761.
Sacerdotio initiatus 1791. Episcopatui 1797.
Obiit die 20. Septembr. 1823.

Præter Viduam unumqve Filium superstites
Nomenqve sempiternum præclarum desideratum
Parum relinqvens
Multis ille bonis flebilis occidit.

Tale Amico monumentum posuit.
M. Stephensen.

Í Dómkirkju þessarar dauðra reiti
Geymir mold það er Marmari skyldi
Leifar dauðlegar lofsælasta Höfðingja
Geirs Jónssonar Vidalíns
Riddara Dannebrogs-Orðunnar
Biskups alls Íslands.

Sá hafdi frábærar sálar gáfur
Góðmennsku stáka og gjøfula hønd
Manngædsku mestu og mannblídu,
Hug hógstilltastann í hrigd og gledi
Sérlega lagkjænsku í sýslu størfum
Náttúra Trú og nýtar mentir
Hér nádu keppa hver vid adra
Mannkosti þessa ad minda svo
Ad þeir áfbragd mest annara væru.

Hann fæddist dag 27da Októbr. 1761
Vígdist til Prests 1791, til Biskups 1797
Deydi dag 20ta Sept. 1823.
Og lét sér annad lítid eptir
Enn Ekkjufrú þreyandi og einn Son
Og ágjætt nafn þad er æ mun vera
Øllum eptirsjá.
Sá vard mørgum gódum mønnum harmdaudr.

Þetta minnismerki setti vini sínum.
M. Stephensen.

Ísl. útlegging lat. grafskriftar Stiptprófasts A. Helgasonar yfir Geir Biskup, (sjá Klp. 1823 bls. 162).

Dróg fyrir ljós daudans grímu
Þad leid frá jørd enn ljómar í hædum
Vid besta høfdingja og Biskups fall
Herra Geirs Jónssonar Vídalíns.

Riddara af Dannebrogen
Og Biskups yfir Íslandi
Hann fæddist þann 27da Október. 1761
Varð kalladur til Dómkirkju = Prests í Reykja-
vík þann 8da Januarii 1791
Giptist nú eptirþreyandi Ekkju = frú
S i g r í d i H a l d ó r s d ó t t u r
Þann 25ta Júlii 1792
Varð Biskup Skálholts Stipt. þ. 10da Maii 1797
Vígdist á Hólum þann 30ta Júlii sama ár.
Alls Íslands Biskup þann 2ann Okt. 1802
Riddari af Dannebrogen þ. 28da Okt. 1817
Eptirlét einn lifandi Son
Og deydi 20ta Septembr. 1823.

Valmenni gáfadur vitur fródur
Hógværdar dæmi og hjarta gædsku
Íslands sómi allra hugljúfi
Öllum harmdaudur aumum Fadir.

Hans jafnoka hvar má líta meir?
Hvar Hans gáfna, gædsku, lundar-blídu?
Gladværd jafna láns vid heill og strídu?
Hverr skard fylla eptir Góda Geir?
Horfins sýnum Hans ei Minning deyr,
Lifa skal um Land vort dygda fagur
Lengi týr; uns þrýtur öldum dagur,
Þeim skal lýsa dæmid: Gódi Geir.

Svo setti syrgjandi Fornvinr
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Jónas Thorstensen, (sjá Klp. 1823 bls. 183.)

Birtist í Nesi ný blómprúngin jurt
Blés andi Drottins; hún visnadi burt.

Í Videyu blundar vid Bródurs hlid
Jardadur Úngsveinn
Jónas Þorsteinsson,
Land-Læknis Sonur
Borinn 9da, burtlidinn 14da Októbr. 1823.

Fædingum tvennum fagnar önd,
Og fölnad Lík ad moldin geymi;
Vid Módur legs fri og Líkams bönd
Lifir hún sæl í betra heimi
Hún vid fimm daga frekra töf
Fullfødd lífs daufann hér ad skoda.
Sér ljóma fann fyrir handan gröf
Fagrann eilífdar Morgunroda.

Setti
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Steinunni Helgadóttur Thordarsen, (sjá Klp. 1824 bls. 15.)

Ný sást í Saurbæ seytjánda Decembris
Glærum lífs út skjóta geislum stjarna
Steinunnar Helgadóttur

Prests Thordarsens.
Undirrauu násøl eptir viku.

Lífs þó sloknì log, hold sadmi grøf,
Engil hreinni Öndu morgun-ljóminn
Eilífs heilsar lífs og sælda blóminn.
Hún var sæl, ad hér fékk stutta tøf.

Setti

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Frú Ragnheidi Schéving, (sjá Kpl. 1826 bls. 161.)

Fyrirtakid Kvenna og Frúa Prýdi
Att-jardar sóminn Ausingja styttan
Frú Ragnheidur Olafsdóttir
Schéving
Fædd Stephensen
Þann 29da September 1774.
Gipt núveranda Cancellírádi
Og Sýslumanni í Borgarfjardar Sýslu
Jónasi Schéving
Þann 29da September 1804.
Vard sjálf ei Módir, en samt mørgum
Munadarleysingjum Mædrum betri.
Andadist Martsí mánadar fyrsta. (1826)

Hennar gáfur og hjarta-gjædska,
Húss-stjórn, ástúd vid Ektamaka,
Ættrækni, Trygd, Örlæti, Blída,
Móðurleysingjum Módur fóstur.
Mannúd sjest og Menta snilli,
Færsta líka finna í Födurlandi.

Fóstur-jörd! þín falla dýrust blóm.
Fátt er leift af Frúm svo kosta-ríkum.
Fátt þér græer af Liljum þeirra líkum.
Þú ert rúin — þegar audnin tóm!

Ljós hér slokknad ljómar fagrast þar,
Dygd frábær hvar dýrri umbun krýnist.
Dætrum lands ei Leidar-stjarnan týnist:
Frúa Munstrid, Frú Schéving, sem var.

Ástkjærri Systur setti

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Morthu Maríu Olafsdóttur Stephensen, (sjá Klp. 1826 blss. 164.

Haust-lilja spratt á Hólmi innra
Fögur sýnum, frábær ad edli
Martha María Stephensen
(Þann 12ta Októbr. 1824).
Vard sú gródursett ad Videyar Klaustri (1825).
Á Hana blés þar Andi Drottins

Risinadi því upp á vori lífsdins
[illegible] (16. Sept. 1826) svo veglegri birtist
Að endurlífgunar alheims Vori.
Syrgja Foreldrar, sakna Frændur
Svo vonarfullrar og vænnrar lilju
Huggast um skammt ad Hennar fundum.

Ur lif jardar um-mindunar bidur
Orma-fjöld, sem þúngt um duptid skridur,
Fleyg ad vori hefur sig í hæd,
Fölnada þó foldin Lilju geymi,
Fegri hún í sælla blómstrar heimi,
Prísar lausn og líf af innstu æd.

Svo minntist kjærrar Sonar-dóttur Afinn

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Frú Sigrídi St. Stephensen,
(frá æfiminníngu hennar bls. 19.)

Blundar hér vært í bedi grafar
Frábært Kvennval, Frúa Prýdin
Sigrídur Stephánsdóttir
Stephensen
Ekta-Frú Vice-Jústits-Sekretéra
Olafs Stephensens
Honum gipt 21ta Júnii 1819
Fædd 30ta Aug. 1792.

Ðrend Lann Nóvembris 1827.
Fjøgra Barna mætust Módir.

Módir aumum Sins Maka yndi.
Af gáfna snilld gjædsku dygdum,
Trygd lofsæl og trúar-rækni.
Ættar, Hjúa og allra gledi.

Hjartkjær Dóttir! Himins besta gjøf!
Þinn um legstad lengi tár mun flóa,
Lofstýr fagur Þina' um minning' gróa,
Þúsund trega Þina stuttu tøf.

Engill komstu, Engill kvaddir jørd!
Huggast Ekkill, Børn og beygdur Fadir,
Bygd í hæda senn Þér føgnum gladir,
Þar samtaka sýngjum þakkargjørd.

Hjartkjærri og sártsaknadri Tengdadóttur setti
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Þorvard Stephensen.

Hér er lagt hold
Lengi þjakad
Edla Ynglings
Amtmanns Sonar
Þorvardar Stephensens
Sem fæddist 24da September 1812.

Deydi ad Nesi 1ta Nóvembr. 1828.
Hoskur Lærisveinn
Háskóla Sóreyar
(1826 — 27.)

Med Honum sofnadi
Seinust von
Mæddrar Módur
Um Afsprengis yndi
Hvarf úngt Ættar-blóm
Ynglínga Laukur.
Fólks hugljúfi
Foreldra Gledi.

Fellir Vetur fölnud blómstur landś,
Gefur líf — sem Vorid nýtt framleidir,
Fegurd, yndi sprúnginn út þá breidir
Endurgéfinn glæstur sigur-krans.

Systri kjær! Þig felur Vinum Grøf:
En þig sælann býrdlíng Frændur finna,
Fyrr' enn varir leita bygda þinna,
Forsjón prísa, fagna lausnar-gjøf.

Ástkjærum Bródursyni og Fóstra setti

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Brynjólf bónda Teitsson.

Hér liggur örend
Akraness Prýdi
Dáinn Dánumadur
Brynjólfur Teitsson
Hann fæddist 19da Aprílis 1787
Giptist 23ja Maii 1811
Margrétu Brandsdóttur
Og vard med Henni ellefu barna Fadir
Andadist lángþjádur ad Ytrahólmi
Þann 25ta Augústí 1828.

Ætt afsprengi unnurum bygda
Sjálfur prýddur sálar adli
Sérlegri trúmennsku og sannri dygd
Lengi saknadur Laukur bygdar.

Svo þitt, Fóstri! æfi-glas útrann
Þrúnginn mædum, dymmur settist dagur,
Dýr kvöld-rodinn vonar skein Þér fagur,
Sál uns frelsud hvíld og huggun fann.

Þitt trúlyndi, þína stöku dygd,
Lætur umbun ljúfur Gud ei þverra.
Leiddann inní fögnud, dýrd Þíns Herra,
Setur yfir ædra' í Sælla bygd.

Svo minntist kjærs Fósturs-sonar
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Laurits Knudsen.

Her gjemmes Støvet
af
Laurits Knudsen
Borger og Kjøbmand
I Reykevig
Født den 29de Januar 1780
Givt med Margrete Anne Holter
I 18 Aar og med hende 11 Børns
Omme Fader
Død den 4de Augusti 1828.

En agtværdig Mand og Borger
Kjærlig Ægtefælle og Fader
Troefast Ven, Nødlidendes Trøst
Virksom, opbyggelig, godhjertet
Og almindelig savnet Mand.

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Jómfrú Haldóru Sveinbjarnardóttur í nafni unnusta hennar Einars bónda Gunnlaugssonar.

Fögur Rós
Fölnuð Lilja
Liggur hér Lík

Vid Leirár Kirkju
Halldóra Sveinbjarnardóttir
Fædd 13da Augústi 1803
Dreud 10da Nóvember 1829.

Horfid brúda blóm
Besta hjarta
Ímynd dygdar
Allir trega

Allra unun
Unnustu trygga
Allra sárast
Unnusti grátinn.

(Einar Gunnlaugsson.)

Grafskrift yfir Sigrídi Olafsd. Stephensen.

Liggur hér fölnud
Lilja í gröf
Útsprúngin 5ta Augústi 1830
En í árs lokin áburt visnud
Sigrídur Olafsdóttir Stephensen.

Frum = gródi Módur
Foreldra Yndi
Sem vonar fulla
Syrgja látna Lilju.

Upprann Stjarnan allfögur oss nærr,
En fljótt þokan hennar loga huldi,

Hún burtleið og mönnum sýnir duldi,
:,: Himinbúum birtist ljóma-skjær. :,:
Lífs við meinum lækning bestu fann,
Alfædd lífs til ædra, sæl framgengin,
Eilíf mentan hvar og tign er fengin,
:,: Sigriður og sigurkransinn vann. :,:

Svo setti Afinn
M. Stephensen.

Grafskrift yfir H. L. A. Ulstrup.

Reykeviks Kirkegaard gjemmer
En forhen yndig Lilje
Fremspiret af en ædel Stamme paa Dansk —
Derefter omplantet paa Islandsk — Bund
og der henvisnet i det andet Aar
Det Forgængelige nemlig af
Frue Assessorinde
Hedevig Lovisa Augusta Ulstrup
Født Lerche.

Hun var født i Friderikeborg den 16de Junii 1802
Givt der den 6te Junii 1828 med
Krigs - Assessor Landfoged i Island
og Byefoged i Reykevig
R. Chr. Ulstrup.
Døde i Reykevig 23 Dage efter Sin

anden Barsel = Seng
Den 13de Marts 1830
Efterladende
En dybtsørgende Ægtemand og tvende
spæde Døttre
Panter paa deres trofaste Kjærlighed
Fra Begges første Ungdom af
Samt
Et almindeligt Savn og Sorg i alles Hjerter
Som kjendte Hendes mange Dyder
Hendes ædle blide
og goddædige Hjerte mod alle.

Saa Livets Glæder bradt forsvinde,
Paa Faders Bud, som os dem gav!
Henfarne Venner vi gjenfinde —
O! søde Trøst! — bag Død og Grav,
:,: Hvor Dyden høster Fryd til Løn,
Og straaler engle = reen og skjøn. :,:

M. Stephensen.

Grafskrift yfir Jómfrú Þórunni Oddsdóttur Stephensen.

Blundar í dymmum
Vedi grafar
Besta Kvennval
Blómina Meya

Þórunn Oddsdóttir Stephensen

Fædd . . . 17 . .

Drenð 17da Nóvembr. 1831.

Føgur sýnum
 Fegri að bygðum
Blíðlyndi gjæðsku
 Og brúða snilli

Sálar = aðli
 Og sinnis ró
Aumra stoð
 Ættar sómi.

Hérvistar þúng þó meinin mæði,
 Margvísleg þjaki sorgin oss.
Á æðra hnetti eilíf gjæði,
 Umbuna dygðar reynslu kross,
Héðan burthorfin, lýði lands
 Ljómar; á vissann sigur = krans.

Heiðraðri Frændstúlku síndi setti
M. Stephensen.

Grafskrift yfir Ragnheiði Hannesd. Stephensen.

Rósføgur Mey
Ragnheiður Hannesdóttir Stephensen
Fædd 15da Júlii 1830
Dáin 21ta Októbér 1832.
Grøf hér hlaut
Við Garða Kirkju.

Frábær sál tjaldbúð
Fagra bygdi
Vísir Gjæfu
Ef viðgáng fengi
En Unga Pløntu
Affneið við rætur
Engill Guðs
Til eilífðar blóma.

Syrgja Foreldrar
Sofnaða Dóttur
Fagurt lán Drottins
Ur faðmi sér hrifið
Lof sé þess Gjafara
Lausn fyrir veitta!
Hann það óspjallað
Fékk endurnumið.

Foreldrar beisk þó felli tárin
Framliðinna við Niðja grøf,
Góð læknar huggun sorgar sárin:
Senn finnumst vér með léntri gjøf;
:,: Herra lífs syngjum hátt lof þá:
Sér oss, Drottinn! og børn vor sjá! :,:

Svo setti Assum

M. Stephensen.

Grafskriftir, Erfiljóð

og

Líkrædur

eptir

Konferentsráð Dr. M. Stephensen

og

Hans Sálsælu Frú

Gudrúnu Vigfúsdóttur Scheving.

H i c
Deposuerunt mortalia Viri immortalis memoriæ
MAGNI OLAVIDIS STEPHENSEN
Doctoris Juris
Justitiarii tribunalis Islandiæ superioris.
R. M. a consiliis Conferentiarum.
Qvi natus VIto D. a. Cal. Jan. Anno 1763
Matrimonium cum jam beata uxore
G U D R U N A S C H E V I N G
IIItio D. a. Id: Sept: Anno 1788, iniit;
Ex qva tres suscepit liberos —
duo sunt superstites —
Obiit vero XVIto D. a. Cal. Apr. 1833.

Si genus, si vel civilem vel literariam
dignitatem qvœris:
Si ingenium, si generosum animum,
Si industriam, si opera spectas:
Haud facile parem invenies.
Sæculum tantum non dimidium
Publici muneris administratione explevit.
Rem literariam patriæ tueri et amplificare non desiit.
In suis studiis nunqvam cessavit.

[illegible] [illegible] si quis diligens
[illegible] magnum praesidium exstitit.
[illegible] prospera uti scivit.
[illegible] si [illegible] [illegible].
[illegible] quidem, at non frangebatur.
[illegible] animique alacris vigor aegrum
[illegible]:
[illegible] necnon liberalitatis
Multa exstant exempla.

Talem et tantum virum
Multi, dum vixit, suspiciebant.
Plures mortuum diu desiderabunt.

Hoc posuit ejus memoriae
gratus cultor
A. HELGASON.

Þessa Grafskrift íslendskaði Vj. Svb. Eigilsson þannig:

Hér er lagt hið dauðlega látins Höfðingja,
ódauðlegrar minningar,
Magnúsar Ólafssonar Stephensens,
Lærifeður í Lögvísi,
Háyfirdómara í Íslands Landsyfirrétti,
Konúnglegrar Hátignar Konferentsráðs.
Hann fæddist 27da Decbr. 1762,
Kvongaðist 11ta September 1788,

Nú í Gudi burtsofnadri Hásælli Frú
Gudrúnu Vigfúsdóttur Scheving,
Vid hvørri hann eignadist þrjú børn,
Af hvørjum tvø eru á lífi.
Hann andadist 17da Marts 1833.

Ef þú spyr ad ættgøfgi og embættistign
og bókmenta hjørtum heidri,
Ef þú lítur á gáfur Hans og gøfuglyndi,
elju og idni, og hvørju Hann afkastadi,
Muntu traudlega Hans maka finna.
Hann gégndi opinberum embættis størfum
Hardnær um hálfa øld,
lét ei af ad efla og frama bókmentir síns føðurlands,
og sló aldrei sløku vid lærdómsidnir sínar.
Hann var hinn gjørhugulasti Húsfadir,
og ættmanna sinna øflug verja.
Þegar lukkan lék í lyndi, hafdi Hann tøk á
ad neyta hennar,
en brytist hún stundum á móti Honum,
þá beigdist Hann ad sønnu, en brotnadi ekki.
Gudrækid hugarfar og hugrekkisfullt sjør
héldu honum upprétum í sjúkdóminum.
Margar eru menjar uppi gódgjørdasemi Hans
og høfdingskapar.

Þenna mikla mann virdtu margir,
medan Hans naut vid,
en fleirum mun laung eptirsjá verda
ad Honum lidnum.

Svo setti Hans minningar þakklátur heidrari

A. Helgason.

Línar hvílast í helgri ró
Sveipadar mjúku módur skauti
Daudligar leyfar Landshöfdíngja
Um aldir ódaudligs Islands Sonar
Magnúsar O. Stephensens
Conferenceráds og Doctoris Juris.
Hann fæddist í heim þenna 27da Decembr. 1762.
Utsendur Kóngs í erindagjördir 25ta Septembr. 1783.
Vard Copíisti í Kammercancellíi 5ta Aprílis 1784.
Vicelögmadur Islands vestan og nordan
23ja Maji 1788.
Giptist sama ár gódfrægum maka
Gudrúnu Vigfúsdóttur fæddri Schéving.
Honum nú samsælli í sveit engla.
Hann vard Lögmadur vestan og nordan 19da Aug. 1789
Settur Landfógéti frá 1793 til 1795.
Ædsti dómari Yfirréttar og Jústitzráds 6ta Júnii 1800.
Forseti í Yfirkriminalrétti og Etatsráds 6ta Maji 1808.
Conferenceráds 17da Aprílis 1816.
Lærifadir í Lagafrædi 6ta Aprílis 1819.

Sabbur af jarbneskum heibri, heill og árum
Gékk Hann glabur til Guds barna hvílbar
Hafinn í englastétt fyrir unnin verk 17da Martz 1833.
Heidur Lands, ljós ættjardar, fadir þurfenda
Og Þriggja barna,
En Tíu barna bestur Afi.

Rádvøld réttvísi
Røggsemi stubd
Temprub þó mannmildi
Ab máta Guds:
Eldfjørg ydn í
Ab efla heillir
Mentir og mannbáb:
Hans muna lyst
Gudrækni géstrisni
Og gjøful hønd
Hugar blídlyndi
Og hjartagjædska
Frábær lærdóms fýsn
Og føburlands-ást
Hugprýdi sáttfús
Vid sakaba
Sýndu Hans sannhelgan sálar abal.

Frón vort stynur! føl er Landsins brá!
Bergmál duna' af brøttum fjalla tindi!
Verst þab kveinid þeirra' á milli' í skyndi:
Lands er stytta' og sómi fallinn frá!

Þú Hásæli! Þú ættjardar ljós!
Ei Þín minning med Þér verdur grafin,
Mun hún sídar verdugliga hafin,
Følskalausrar framtídar vid hrós.

Jøkli falbin fjøll ámedan stá,
Þíni brædra brjósti minning lifir;

Blessist hennar verkun Nidjum yfir,
Ad Þinu líka aptur mættum fá.

Svo setti látnum Landshøfdíngja,
sínum og sinna søknudum velgjørara

Þ. Sveinbjørnsson.

Magnúsar kvida.

Tvítugur flokkur:

1.

Uti sat und hvítum
alda faldi
fjallkonan snjalla
føgur ofan løg;
sá hún um bláan
boga loga
ljósin øll er lísa
leid um næturskjeid.

2.

Sofinn var þá fífill
fagur í haga,
mús undir mosa
már á báru;
blæu ifir bæ
búanda lúins
dimmra drauma
dró nótt úr sjó.

3.

Hvur er sá er snørum
hugaraugum
skodar lífsleidir
lid allan og tíd;
vakir og vakir,
vinnu sinnir
hrímkalda grímu
sem hagbjartan dag.

4.

Fár gat svo firri
Frónbiggja sjón
glætt ad þeir mættu
gjeima skoda heima;
fár gat svo firri
fornra Norna
haptbøndum svíptan
huga sendt á flug.

5.

Fár gat svo firri
fullhugadur bugad
illa villu,
aldaspellis gjald.
Leígid hefir lígi,
og ládbiggja rád
allavega spjallad,
eítriblend í sveítum.

6.

Fár gat svo firri
fjandann anda
lestan og lostid
lígi brott úr vígi;
hrakti sá er vakti
medan höldafjöld
meíginbosin sefur
marghöfdadan varg.

7.

Uti sat und hvítum
alda faldi
fjallkonan snjalla
fögur ofan lög;
sá hún þar vå
ad vættum hættum
sturdjarfur arfi
Olafs und sólu.

8.

Róma vard á þröm,
ruddist ad studdri,
fólkumdjarfur, filking
flokks úþokkans;
hugdi sá er dugdi
firir hamar fram
alla saman fella
ókind á sjó.

9.

Hvargi hugdist varga
vidsnúid lid
beråst láta firir
bjargarid nidur;
hremmdu þá og klemmdu,
er hrekjast tóku,
stodir sem ad stódu
í stirku landvirki.

10.

Hvöt var adsókn hetju,
hardnar enn senna,
óaurlegum augum
ásklaut hann þá.
Stódu þeír vid stodir,
stökk ei nje hrökk
stærri jafnt og smærri
strjúka vill ei púki.

11.

Magnús gjekk af megni
und' merki, þjódsterkur
ládvördur lída,

ljóss, sjer til hróss;
skodar hann í hrada
høgum augum
tjón allt og lán
tiguglegs sigurs.

12.

Ridur hinn rádgódi
á reígin lign - meígins,
heggur nú og leggur,
hrekur alt og rekur;
forkunnar forvirki
falla um grund alla,
slía flokkar lígi,
fjandi støkk úr landi.

13.

Skilid á, ad skuli
skildi vel halda
madur firir módum
mæríngi, nær
aptur sækir eptir
aldiggum hal
flokkur slár nokkur
freka, sem var rekinn.

14.

Skilid á hann, skuli
skilja rjett vilja
Frónbúar nú,
ad hann frembarheit efndi;
dírum blóddreíra,
dørfæfdu sjøri
opt hafa kjeíptan
ítar sigur nítan.

15.

Uti sat und hvítum
alda faldi
fjallkonan snjalla
føgur ofan løg;
sá hún þar láu
á landi og sandi
fallin med øllu
forvirkin hin stirku.

16.

Hrjád ifir láð
þá her æstur fer
og bárur brimóra
bandid auka landa,
hvur er sá er þori
heímsóknar þeím
finja, jafnt og dinja
sóttir ifir dróttir?

17.

Þørf er drín á djørfum
þegnum, er gjegn
fara þori fara
flæmíngs afskræmi;
þørf er og á djørfum
þegnum, er megni
sterklig vinna stórvirki,

strita samt med viti.

18.

Veit eg eitt ad vitur
vildi, hann skildi
öll sá margbætt spjöllin
ástland hans — enn brást.
Sá hann þar lá
á landi' og sandi
fallin með öllu
forvirkin hin stirku.

19.

Liður landráður!
láttu sjá vel máttu
bæta vígi brotin,
bramd þad vid og svaml.
Liður landráður!
ljettu nú svefnhettu,
enn'er nóg ad vinna,
einum er starf meinad.

20.

Uti sat und hvítum
alda faldi
fjallkonan snjalla
fögur ofan lög;
sá hún þar á,
er eibúa grúi
mesta manns ad flestu
moldu vígdu hold.

J. Hallgrímsson.

Hver ert þú hinn edli?
er aldrei hvarf
glíkan augum ádur
hvassar 'ro sjónir —
hátign, blídu,
yfirbragd um bodar.

Sáume né slíkan
né sjá trydume
ítrast Ödlíngs-menni —
vefur þig ljómi,
en sá Vafurlogi
virdíngarbeig veldur.

Hver er sá annar,
hlustir 'ro margar
munnar miklu fleiri —
vængjud óvættur
en vogun-bjarfa
hverslyndt, skolbrýnt skrípi.

1.

Heiti Gudbrandar blut-
um,
hvarju ec vildi svara —
eg sat, er aldir vitu
at Stóli, Biskup Hóla
ljós kveiktum, máttu lesa
láð-búar myrkri þjádir
rit heilög, saungva sæta,
snart þørfin vidkvæmt hjarta.

2.

Mestu volli mótkasti
myrkranna drottnun styrka,
Fadirinn lands og láda
lét vilja framkvæmd metin,
Ísland hlaut (tel ei undur)
einatt af missir beinum
þekkja hvad bar ad þakka,
þegja þó kvørtun megi.

3.

Gét eg ad lýda gjætir
(gráti skal setja máta),
bót muni bøli veita
betri enn hugad gétum —
en leitac land um innan
látins, er flestir gráta
líka hvert fyndi at lokum
léngi mun finnast engi,
og lengi mun finnast engi.

4.

Ordóm, er alla dæmir,
ei steini lysti eg neinum,
reyndar þó kaldt af kéndi
kvart-sárt þó ýfdist hjarta
bót hef eg besta hlotid
her þeim ei frægum vera
dóm hjartans sem ei dæmir
dug Ordróms yfirbuga,
og dug Ordróms yfirbuga.

Ordrómur kvad:

1.

Barðac opt Gudbrand,
bríxlum sárum
gladdi geigur hans —
rodar nú blygdan,
en þó rausa man
þad er hvetur hugur

2.

Otal á ec hlusta,
en þær allt hvad gleypa
mudur lúdra má.
Eitt mælir Ofund,
annad Blída
Rógur þøgu ei þegir.

3.

Spørdumc né Gudbrand
þóat Gudbrand nú

hifin yfir hefjumc;
Spardac né Magnús
er mestan gat
marglynd Atjánd' Öld.

4.

Þá vard Gudbrandi
þúngt í skapi
(dymm náhríngíng hlumdi)
anda lét Magnús
Alda = prýdir —
deyr ei Island allt?

5.

Öldúngur spurdi,
en hann ansad' gat:
margt á Drottinn djásna,
fór hann úr sæti
sjá hann vildi
þat er forløg fólu.

6.

Magnúsar maka —
mjøc er þuldac
rán og Regin um —
ósjáldan fluttac
Islands búum
tír hans heilum hug.

7.

Allsjaldan lýg ec
ad øllum kosti
minnur seigi satt.
Velt eg sem vøkur
vog at hlidum
wundángs háf uns hitti.

8.

Nú man því nærri,
því nú er látinn
Hann er saung um sýng:
Føburlands ástvin
og Ættar laukur
menta styrktar stod.

9.

Hærra nam hljóma
og heyrast skærra
(hæsast hindurvitni)
øldum komandi,
þá einardt votta:
sá kvad satt er kvad:

Magnús Olafssonur sýnir
sanna dád því viljan krýnir
framkvæmd heppin, ydin ønn;
fyrr munu allar aldir deya

enn þær fái hætt að seigja:
Hann var Íslands sæmdin sonn.

Já — þú föðurlandsins ljómi,
lifdir, skeinst og vart vor sómi
villumyrkrum vartu hel —
á þinn legstein hàrdan høggva
harmatár, sem aldir gløggva:
Hann var ljós og lýsti vel.

Arnór Jónsson.

1.

Nú er tignarmaðurinn Magnús,
mesta þíng af landshøfdíngja,
hauðurs frægð og gagn og gledi,
grátinn út af hjarta, látinn!
Var um aldur Ísa foldar
annar slíkum herra líkur?
Nær munu aldir uppí gilda
orðið skarð, hann féll úr garði?

2.

Mun óttður frægra føðurs
frægri møgur, lands á døgum,
og sem fleiri Tiggi trúði
til embætta', að þeirra gjætti.
Kaus hann Hari að Commissera,
og kjøri að setja' hann Landfógéta;

Viðis lengi' hann var Logmaður
vestan og norðan jøkla storðar.

3.

Júftits-, Etats-ráð hann réði
Ræsis gjørast eptir kjøri;
svo varð kappa jafni Jøfurs
jáður Conferenceráður.
Hefir Dana Hilding mildi,
hefir Drottinn øðrum vottað,
enn þeim dýra Doctor juris,
dáðafyllri merki náðar?

4.

Hann var að semja saman dóma
settur Landsins Yfirréttar;
hinð er á, hvað vann að vanda
verka søfnin prýði merku.
Hvar sem mattan mikið hættan
mála sjó var um að róa,
fjørugur vissi að stilla stýris
stjórnar grip á laga skipi.

5.

Aungan fremri að réttdæmi
ætla eg vinnist mann að finna;
mildi- varla-maður í holdi
meistara slíkum hittist líkur.
Sá var að marki sálarstyrkur,
sá var erkiramur að herki.
Hvað má vitna ekki um aðal
artar hans, og besta hjarta?

6.

Hvørr þann lærdóm geymir' guma,
sem gáfustakur fárra maki?
Hvørr svo iðinn gagn að gjøra?
gét eg hann vinnist bágt að finna.
Virsku sólarljós nam lýsa
Lagastýris vel um daga.
Um má kvarta, að er sú birta
Undirgengin fyrir mengi.

7.

Føðurlands ást, og rausn með ráði,
rækni Guðs og hugarfrækni,
sáttgirni við minni máttar,
sem mest er prýði á stjórum lýða:
ásamt stórum ótal fleirum
aðaldygðum sinnis bygða,
Honum upp' á hárri trøppu
halda lofs um margar aldir.

8.

Aungan kénni eg mig að manni
maklegt hrós um þann að glósa:
svo var maður makastakur
mikið ofar hafinn lofi.
Samt er skylda allra alda
að þess hlynna frægðar minning,
sem var alðurs Jsa foldar
ødilsæmd og høfuðprýði.

9.

Hefir nú sadan ára æfi,

einſ og heiðurſ, jörð má greiða,
ofar ſólum himinhafið
hæða ſkjölðúng frægðar öldúng.
Þar hefir tráum þjóni búinn,
þarfa eptir lángan ſtarfa,
dýrðarheima ſæmſtan sóma,
ſem hann kann að veita manni.

Páll Jónsſon Preſtur.

Saknaðar orð
Eykonunnar Íslands
eptir Conferenceráð Doctor juris
M. Stephenſen.

Lagið: Verðt er og ekki vegna min etc.

1.

Hvað syrgir þú svo móðir mæt,
öldruð moldin
Ísafoldin?
Sonar miſsi ſárt og græt!

2.

Harmið nú með mér börn mín blíð!
ykkar ſómi,
lærdóms ljómi
ſá var ſkjærr um ſína tíð.

3.

Fallinn hinn mikli Magnús er!
þessi øld
mun þannig kvølda
vart hans líki lifnar hér.

4.

Harmið þann stóra Stephensen!
Doctor laga
láðs um daga
fyrr innlendur fékkst ei sén.

5.

Dómara háum heiðri með
og tign ágjætri,
Mildíng mæti,
Konferentsráðs, krýna réð.

6.

Verðugan tign sig tjáði hann;
vísdóm frama
var æ tamast;
dygð af hreinu hjarta ann.

7.

Mildi, Réttvísi hans við hlið
að dómum gengu;
gjætt þess fengu
mundángs rata rétt hófið.

8.

Offrnð var til þess æfin merk
upp að lýsa

lýd sáivsann;
þarum hvørt hans vitnar verk.

9.

Því nærverandi ekki øld,
hans manndádir
meta gádir,
óverdskuldad opt varst køld.

10.

Komandi aldir krýna hans
legstad rósum
heidri hrósi
hátt róma lof Høfdíngjans.

11.

Þá mun bygd rétt lýst Merkismanns,
mengi blessa
minníng þessa
og æskja Líka ødlist hans.

12.

Farsæli Sonur! sála þín
laus vid mædu
mettast gjædum
hægri Krists vid hlid nú skín.

13.

Þartil lífs kvedur Lúdur vid:
í skauti mínu
skal eg þínum
moldum skýla mjúkt í frid.

Jóhann Tómásson Prestur.

Andvarp yfir hvarfi
Islands sóma,
Sannleiks hetjunnar,
Sigrara mannrauna,
Doctors Magnúsar ens mikla
Stephensens, stórsakunda.

1.

Hvad svo gall í holum nordur=fjøllum?
hvílíkt vein af konum bædi' og sveinum? —
þad var fallid þýngst af øllum føllum,
þad var mein sem nøtrar allra beinum;
Lýsti hátt, vid ljóma geisla beittann,
lundur, fjalla vaxinn ofar hjalli;
Videy átti vidinn ærid skreyttann
vid hvørs falli drjúpa hugir allir.

2.

Breiddi hreinust blómstur hærstu greina
breidann nordur= yfir=fjórdúng jardar,
lengi skein þad ljósid fegurst eina,
en loksins þordu bylgjur storma hardar
sigurvidinn vænstann á ad ráda,
vid þó baud ad abla honum nauda;
hann þá lidinn hitti fallid bráda
hjúpadi naudug jørdin líkid dauda.

3.

Svo hvarf Magnús mikli, sem ad hyggnum
málum slæda vann um Isa=svædi;
yndi' og gagn í arf vér fá'm af tignum

Öll sem gjæda jók og studdi frædi.
Þegar hitti hetju í ofur mætti
Hann sem alla lét úr sæti falla,
var sem ditti dagur í svartnætti
djúpt, og hallist Sól ad rótum fjalla.

4.

En hans frædi alda hvørf ei deyda
uns þó gæti blundur rasfad fæti;
harma kvædi hugi samt vill meida,
því — hvørr vill bæta Lærifødurs sæti!
Skadinn svall í sálartaugum øllum,
svo í bárum nidur flutu tárin;
Þad var fallid þýngst af øllum føllum;
Þad var sár er naudug græda árin.

S. Breidfjørd.

Erfi-ljód
er má nefna:
Magnúsar-mál; ellegar:
fjegra gud-dísa
dóm, umgengin
Magnús Stephensen mæra.

Hvørr af foreldri,
— heilli vænstu —
bestu og dýrstu borinn,
átjándu aldar
ára á tugar
sjøunda ødru ári,

December mánads
dag sjøunda
á um tugu tvenna.
Endursól Alfødur
ønd sér lénta,
líkams fjötri afleysta,

endrverda á ári aldar nítjándu
þridja um þrjá tygu.

Var mig sýn fyrir,
í blundi vakanda,
dýrdlegri' enn mæla megi:
hlid upplukust,
á himnum efstu,
Sólu fegri sala.

Sá þar innleiddann,
ad leyst náfjøtur,
anda ódaudleganu
þess er med øldum
sér eilíft gat
minni, ad makleikum,
Magnúsar ens mikla
og ens megin-gøfga,
Stiptamtmanns Olafs
arfa,
Islands øfsta
yfirdómanda,
Konferentsráds Kon-
úngs.

Heyrdi þá rødd Guds
hátignar fyllsta,
hljód gáfu himnar allir:
„mildt skal nú dæmast
„sá mildi dýrsta
„mest æ mat í dómum".

Kvaddi þá Drottinn
þjóir fjórar,
hanum æ handgengnastar,
hreina Sannsøgli,
holla Fridsemi,
Réttvísi og Miskun
mjúka.

Hæstur Alfadir
Engla' og manna,
Skapari alheims undra
Systur taldar
med sér tilnefndi,
dýrann dóm ad heya.

Fyrst þá Fridsemi,
ad forsøgn dýrstri
Engla og alda Fødurs,
alblómgri laufgrein
olíu-vidar
glæstari glasislaufi
Uppbrá, og fridi
órjúfanda
og gridum ginn-heiløgum
yfirlýsti,
svo algløggt heyrdi
himna øll ve um víddust.

Rødd sú hljómhvellri

hverjum lúðri
og básúnu blástri munði;
gjallarhorns þókti
glaumur hvellasti
sem þøgn hjá þeima hljómi.
Blygðskir óljúgfróð
ber Sannsøgli,
leiðri lygð eygrømust;
sókna og varna gøgn
sønn, allra mála,
lætur hún sér skylðt að
skíra.
Skírri blæju
skjøllu mjall-hvítri
lenðar og líf umsveypin,
bjørt í bragði
brjósti enn skírri,
hreinust allra' í hjarta.
Mál-reglu hún spennti,
munðum bjørtum,
alla' af aðamantsteini,
bergtinnu, stáli,
brasi, glasi
hversu ófharðasta.
Rétti hún fram téðan
reglu kvarða
og málbrýn mælti þannig:
„fyrr man regla sjá
„rétt-málasta
„sem var fyrir bál-elði
blotna,
„og sem seig-mjúkur
„silki-týgill
„í hring og hnøtt sam-
vinðast,
„eða' í ðúpt falla
„af fúa' og elli
„enn rángt um mæla megi".
Innti hún enn meir
einarðligust
bersøgl þó milð í máli:
„Skylðt er að Magnús,
„møgur ðýrstur
„Olafs ens ey-góða,
„mistun og réttvísi
„mæti' í ðómi,
„alls báðum æ best unni,
„alla þá stunð
„er að Alvalðs ráði
„ðóma lanðs og lagá
„átti um annast,
„olð til heilla;
„nú hæfir honum laun sé
lágin;
„opt þó mann-fólska,
„slárri hrekkvísri
„og bølgjarnri øfunð
eggjuð,

„illkvittna selbi
„og ómilda dóma
„um verk hans velmeintust;
„mál er Sannleikur
„sagna bestur
„berr í ljós hér um leidist.
„Hvar gétur mædgin
„er meir um æsi
„unntist heilum huga,
„heldur enn Astræa,
„hrein óskmey Guds
„og Hann hvørt ødru
unntu?
„Dygd og Sannleika,
„dýrst hnit-systkyn
„sønnum Gudi af gétin,
„hvørr stadfastar,
„hvørr trúligar
„elska' og virda vildi?
„Má at hanum Nemesis
„neinna laun-klækja
„volig víti skapa;
„alls hann samvitsku
„sann-réttdæmis
„gjætti' æ ad Guds bodi.
„Hvar viti mann
„er Magnúsar Konúngs
„loffælls Laga-bætis
„betur nafn vegligt
„ad bera hæfi,
„í því er ad løg-bót lýtur?
„Mest því hann jafnan
„mat og virdi,
„í medferd mála hvarra,
„oss allar Systur
„er samt æ støndum
„hér ad dómi Drottins.
„Mana þó dælt
„ad dylja' ad innit
„sumt, er midur um sæmdi;
„matur alls eingi
„er æva borinn
„hveim aldrei syndir á-
figrist,
„og Sathans, heims
„og holds ofbeldi
„táli' og brøgdum beitist,
„en sá er æ bestur
„er best andvígur
„þeim gjørist vid Guds
fulltýngi."
Hljód gaf Sannsøgli
en hvøss Réttvísi
bjós't til mál frambera;
reiddi hún mundum
réttvægastar
metaskálar og mælti:
„Ord og verk skulu

„allra manna
„vett á vogmet þessi;
„einn'gi er maður
„— nema eittfinn — borinn,
„heims um endlángan aldur,
„er til iðgjalda
„illra vinnit
„meirr enn ljúfra launa;
„sama lýk orði
„á um þenna,
„þó mikið og margt vel
ynni.
„Vann hann þó aldrei
„eitt'gi meira
„enn bauð honum skylda
skipuð,
„og Guð hanum sjálfur
„gaf til næga
„krapta, vit og vilja.
„Kannat hann því neinum
„komast að launum
„þó gégndi skipaðri skyldu;
„en alls, er úgjørt lét
„eða miður
„vann enn vera hlýddi,
„og Guð honum faung
„og færi á veitti,
„verðt er hann gjøld þess
géti."

Mælti þá ens sæla
Magnúsar andi
ógnvarr for Drottins dómi:
„Réttvísis úrskurð
„eg réttan viðkénnist,
„þó þúngt sé und þeim
að búa;
„veit eg að gott allt,
„hvað gétum unnið,
„Guðs er en vorr ei verki.
„Veit eg allt ið verra
„er víti sjálfskapa
„vort, gégn Drottins vilja;
„mørg kénnist'k misverk
„míns breiskleika
„af bráðskap og vangá
vorðin.
„Treyst' eg þó tryggum
„trúar hjálp=veli,
„það er: Krists árnan eina.
„Mitt legg eg mál
„á hans miskun allt;
„hans eins vil eg dóm
fyrir hlýta."
Í því tók Miskun-
máli fyrir;
— blíðt sló henni hjarta'
í brjósti;
var sem á túngu

og vorum liti
hjarta blædandi bifast. —
„Helzi er Systir!
„hardur þinn dómur,
„raunar þó réttvís kénnist,
„máattu ein géra
„án minna atkvæda;
„eingi má líknarvani lifa.
„Gleymattu ad sá
„er gædsku fadir
„hveim 'rom bádar sam-
bornar,
„mønnum til heilla
„en hrakninga eigi,
„bad hann oss um sakar
semja.
„Segir því og sjálfur
„sannleiks munnur,
„Guds eins Son eingétinn;
„Miskunsamir verid,
„sem miskunsamur
„ydar er ædstur Fadir.
„Segir hann eins muni
„miskun-vani
„dómur hvern þann hitta,
„miskun er enga
„vill mønnum sýna
„þó breiska hrøsun hendi.
„Best kann sá reyndi
„breiski medskapta
„brothættum moldar møg-
um.
„veit hann hve vanfært
„veiku er holdi
„synd-vana líf framleida.
„Veit hann hve á-
mátt'gir
„og vel-slægir
„fjendur sál um sitja,
„veit hann hve opt dimm-
skygd
„vagl-ský blekkja
„mannvits blik-ljós brá.
„Mana því hans gædska
„og græsandi mildi,
„ná-skyldust medaumkun
mjúkri,
„hegna vid hardrétti
„holds breiskleika
„brot um vilja fram vord-
in.
„Gaungum nú senn
„fyrir Son Guds hærsta
„einvald allra dóma,
„sá of allt þádi
„af sínum Fødur,
„miskunsamastur mønnum."
Sambi þad niftum;

síðan gengu
Son Guðs friðsáttar finna,
hvar á hægra veg
hærstum Guði
í Ljósi stein æminð æðra.
Aumra ástbænir
óskheitastar
fyrir velgjørðir veittar,
áður í himin
hátt uppstignar
fyrir ens Alskygna augu
Ruðdust nú fram,
í røðum laungum
ótal um miskun mjúka;
blídt þær Drottinn
við bænum knúðu
að láta sín minnst til launa:
„Hefir þú lofað
„að launa-vani
„eingi skuli vatnsdrykkur
vera,
„þínum þurfendum
„þinna vegna
„af góðu hjarta géfinn.
„Viðast þig biðjum
„að bestu launir,
„vorum bjargvætti besta,
„ølmusur inntar
„ótal í leyni
„oss án allra launa".
„Vel kann eg áður
„upp þið berið
„beggja brýn erindi."
Blídt hann svo ræddi:
„og beggja máli
„vel skal að vísu gégna.
„Miskun og Réttvísi
„mínum Føður
„kann eg jafn kær-skyldar;
„báðar því jafnt réðu,
„að bað hann eg lyki
„nauðgjøld Adams niðja.
„Bætta 'g fúss fullu
„að føðurs vilja
„ættgeing afbrot manna,
„þegar mannligu
„holda'g á holdi
„allt það hér telja' ei tíðir.
„Svo sem Guðs Réttvísi
„ríkast krafði
„og bað hann miskun mjúk-
ast,
„meget dóm einn'gi
„dæma að verit
„báðar eitt best ásáttar.
„Þess hann æ gæði
„er þér nú um bænið,
„sama skal hann dómi sæta;

„Lýsi'eg hann því síknann
„sakmála allra
„jafnt og síkn em eg sjálfur.
„Hverr sem æskir
„af hjarta audmjúku
„miskun hjá mér ad géta,
„og sann-trúadur
„sér til-eignar
„ydrandi árnun mína,
„þótt hefdi miklu
„meir afbrotid
„enn þessi'er þíng um áttud;
„hér skal um eilífd
„al-sæll lifa
„af míns Födurs miskun stærri.
„Lokid er dómi
„leidid hans anda
„til hólpinna fedra og frænda,
„samgledjist þar hværjir
„af sælu annars
„svo lengi sem eilífd endist."
Þannig lét Guds Son
gjörd upplokid
samkvádu sættar Dísir;
hærstur, Gud Fadir
med helgum anda
eylíft Amen sagdi.
Gullu vid skærar
gledi saungraddir
ótal Engla kóra;
gullu hvell-róma
gledi-há-lúdrar
víd öll ve um himna.

Jón Ingjaldsson Prestur.

M. Stephensen Dr.

Konferencerád og Jústitiarius í Íslands Landsyfirrétti, Tilsjónar- og Forstödumadur Landsuppfrædíngar félagsins frá 1794 til 1826. Dáinn 17da Mart. 1833.

Hneig þar horskur laga
haldbodi, skörúngur aldar!
Sá var, medan endist æsi,

eydir villu, frømudur snilli.
Þess munu þrár í osdum
Þengils vinar lengi
(hnípir drótt og drúpir
dapurt land) hugum standa.

Svb. Egilsson.

Mælt af munni við andláts fregn
Konferentsráds M. Stephensens ad Videy.

1.

Forstjóra Réttar fyrsta
fallinn kveda nú allir!
hjør bana deyddi dýrann,
dagur varð andláts fagur;
hrygg Minerva hnuggin
harmþrúngin sér barmar,
rennir sjónar sunnum
sér ei mæring vera.

2.

Videy þrúngin þráir
þjód-gjæding margfróða,
lyst skreytti lærdóms mestann,
løgspekin æfdist føgur,
ítur ydn á neyta
ávallt stund lagdi (frá ek);

og vorum liti
hjarta blœdandi bifast. —
„Helzi er Systir!
„hardur þinn dómur,
„raunar þó réttvís kénnist,
„máattu ein géra
„án minna atkvæda;
„eingi má líknarvani lifa.
„Gleymattu ad sá
„er gædsku fadir
„hveim 'rom bádar sam-
bornar,
„mønnum til heilla
„en hrakninga eigi,
„bad hann oss um sakar
semja.
„Segir því og sjálfur
„sannleiks munnur,
„Guds eins Son eingétinn:
„Miskunsamir verid,
„sem miskunsamur
„ydar er ædstur Fadir.
„Segir hann eins muni
„miskun - vani
„dómur hvern þann hitta,
„miskun er enga
„vill mønnum sýna
„þó breiska hrøsun hendi.
„Best kann sá reyndi
„breiski medskapta
„brothættum moldar møg-
um,
„veit hann hve vansært
„veiku er holdi
„synd-vana líf framleida.
„Veit hann hve á-
mátt'gir
„og vel - slægir
„fjendur sál um sitja,
„veit hann hve opt dimm-
skygd
„vagl - ský blekkja
„mannvits blik-ljós brá.
„Mana því hans gædska
„og gnæfandi mildi,
„ná - skyldust medaumkun
mjúkri,
„hegna vid hardrétti
„holds breiskleika
„brot um vilja fram vord-
in.
„Gaungum nú senn
„fyrir Son Guds hæsta
„einvald allra dóma,
„sá of allt þádi
„af sínum Fødur,
„miskunsamastur mønnum."
Sambi þad niftum;

stormurinn snar
steypist úr mekki og slítur upp eikur —
með blástri hann bar
burt það á gøtu hans var —
hindranir hann sér við leikur.

3.

Enginn mun á,
enginn mun storminn, þó fram vilji, lasta;
kraptar oss hjá
keppast til þrauta við mótspirnu fasta;
svo megum sjá
sér ryðja tálmunum frá
menn þá er miklu afkasta.

4.

Frá lasti frí
fyrir það verður þó slíkur aldreigi;
er það af því
annar sér heimila gøtuna segir —
sem regn láti ský
ryðst út það brjósti var í
sé honum vikið úr vegi.

5.

Optar þó sést
að øfundar halurinn seini þann skjóta,
hyggur það mest
hinum að niðra sér vera til bóta,
finnur til flest
fundið er getur hann verst
og sparar ei lýgina ljóta.

„Kýs'eg hann því sjálfann
„[illegible] allra
„jafnt og [illegible] og sjálfur.
„Hverr sem æskir
„af hjarta andvarpa
„miskun hjá mér að geta,
„og sinn = trúaður
„sér til = eignar
„[illegible] [illegible] mína,
„þeim hefði [illegible]
„mér afsvarið
„enn þessi er þing um
ástand;
„hér skal um eilífð
„al = sæll lifa
„af míns Föðurs miskun
skærri.
„Lokið er dómi
„leidd hans anda
„til hjálpinna fedra og
frænda,
„samgleðjist þar hverjir
„af sælu annars
„svo lengi sem eilífð endist."
Þannig lét Guðs Son
gjörð upplokið
samkváðu sætiar Dísir;
harrstur Guð Fadir
með helgum anda
eylíft Amen sagði.
Gullu við skærar
gledi saungraddir
ótal Engla kóra;
gullu hvell = róma
gledi = há = lúdrar
við öll ve um himna.

Jón Ingjaldsson Prestur.

M. Stephensen Dr.

Konferenceráð og Justitiarius í Íslands Landsyfirrétti, Til-
sjónar = og Forstöðumaður Landsuppfræðíngar félags-
ins frá 1794 til 1826. Dáinn 17da Marz,

Hneig þar horskur laga
haldbodi, skörúngur aldar
Sá var, medan

eydir villu, frømudur snilli.
Þess munu þrár í osdum
Þengils vinar lengi
(hnípir drótt og drúpir
dapurt land) hugum standa.

Svb. Egilsson.

Mælt af munni við andláts fregn
Konferentsráðs M. Stephensens að Viðey.

1.

Forstjóra Réttar fyrsta
fallinn kveða nú allir!
hjør bana deyddi dýrann,
dagur varð andláts fagur;
hrygg Minerva hnuggin
harmþrúngin sér barmar,
rennir sjónar sunnum
sér ei mæring vera.

2.

[illegible] þrúngin þráir
[illegible] ing margfróða,
[illegible] mes[illegible],
[illegible]
[illegible];

marga reit frá rótum
ritgjörd snotra vitur.

3.

Hvatti marga þá er hitti
háfar rækta gáfur,
fræding útbreidist ydin,
óskad', en mágur þrjótskast;
módgadi margopt þjódar
mæríngja', er reyndu færa
ládi heillir, lýda
last hrakmannlegasta.

4.

Líkams fjör vid lokid
leystur Stephensen hreystist;
áreitnin illra þrotnar
ángurs tár þorna' af vánga;
höld ér í Herrans valdi;
hýsíng Paradísar
gistir önd, Gudi bestum
glöd sameinast Födur.

5.

Rádvandra dýrr er daudi
Drottni for brynju-gotna;
— jörd þessi' er víst ei verdug
vid líkjast himnaríki —
himin-sæld heitir gumum
hreldum lífs ad kveldi,
gladir æ sem göfga lýdir,
gódur Frelsarinn þjóda.

6.

Gledjumst, er grátnir skrídum,
gjædum af dýrdar hæda!
drótta prísum Drottinn
dáda Konferentsrádi
frid veitti, frelsi' og heidur
fró gaf hugar nóga,
sál uns, glød í Gudi,
gjørdi ná ljóssins jørdu.

Eingilbert Þórdarson Prestur.

1.

Forsælu skautar Fedra jørd,
medlætis glampi hugværr henni
hvarfladi burt, sem auga renni,
lyngstrádann 'þreyir Laga-vørd;
þann er sígrandi ødrum opt
æfinga skeinkti krøptug notin;
hvørs menta geislar land og lopt
leiptrudu, fram á stunda þrotin.

2.

Gullu nástreingir, gladværd dó,
Gudirnir Baldur urpu-sandi,
spakmála sæsvist effti andi,
á náttúru listir nid' um sló.
Konst-gydjur sakna mesta manns,
ad merkverdum dómi sjálfþýdunnar;

traubla mun leiddur Líki Hans
lopts hjara nordurs bøndum sunnar.

David Jónsson (Fródi).

Fór nú af fold
fágjæfur menta vinur
Magnús í mold!
Minerva tér og stynur:
O Snælands børn
med augu tára = vot!
sýnid mér mann
svo hánum ydnum laginn!
sjáid nú þann
sem eins vel brúkar daginn!
er þeirra þrot?

1.

Frambrýtst þar á
fossandi, gljúfra um leidirnar mjóar,
jøkuls úr gjá
greidir sér brautir og leitar til sjóar,
hrindir sér frá
hvørju því tálma sem má —
lýdi vid landbrotum óar.

2.

Þýtur upp þar
þurrum af grundum hinn móbrúni reykur,

stormurinn snar
steypist úr mekki og slítur upp eikur —;
með blástri hann bar
burt það á gøtu hans var —
hindranir hann sér við leikur.

3.

Enginn mun á,
enginn mun storminn, þó fram vilji, lasta;
kraptar oss hjá
keppast til þrauta við mótspirnu fasta;
svo megum sjá
sér ryðja tálmunum frá
menn þá er miklu afkasta.

4.

Frá lasti frí
fyrir það verður þó slíkur aldreigi;
er það af því
annar sér heimila gøtuna segir —
sem regn láti ský
ryðst út það brjósti var í
sé honum vikið úr vegi.

5.

Optar þó sést
að øfundar halurinn seini þann skjóta,
hyggur það mest
hinum að niðra sér vera til bóta,
finnur til flest
fundið er gétur hann verst
og sparar ei lýgina ljóta.

6.

Svo mátti sjá
sóma vorn frægasta Magnús að lasta,
sem aldreigi á
af illu hið minnsta hann reyndi að kasta,
því honum fannst hjá,
helst sem að vantaði þá,
yndin og framkvæmdin fasta.

7.

Ungur þá vann
erlendu staðanna fögru að vitja,
lán er þar fann
leitst honum ótkrar hegðunar nytjar,
henni með hann
hugði í Föðurlands rann
Evrópu auðnuna' að flytja.

8.

Atjánda hvað
öldin til helsta sér gylltisins taldi,
sérhvað oss það
sem best hann kunni til notkunar valdi,
allvíst er að
opt tega' og mörgum í stað
Kostgæfni' hans kom þar að haldi.

9.

Öldin þá snýst,
aldurbörn heyra menn lasta þær þjóðir
annað sem lítst

og þykja nýari sídirnir gódir;
en neita má síst
nítjándu aldar ad víst
átjánda öldin er módir!

10.

Honum fyr' þad
halirnir eldri fyrr lastanir völdu
átjándu ad
adhyllti * * * * * * * *

Athś. Þetta Kvædisbrot fannst í skjölum Amtmanns sál. B. Thorarensens, ad honum látnum; stendur þad hér sídast, bædi af því ad þad er eigi fullgjört og þad barst mér ekki í hendur fyrr, enn búid var ad prenta flest hinna kvædanna.

G. M. St.

Stutt Kvedja
framflutt vid Lík-kistu
Konferentsráds sáluga Doctors
M. Stephensens,
af
þáveranda Prófasti í Rángárþingi,
nú Dómkyrkju-presti og Riddara af Dannebrog,
H. G. Thordarsen.

Hærstvirdtu Tilheyrendur!

Eg finn ad þad er meir vilji og árædi enn samsvarandi kraptur, sem nú bregur mig til ad tala til Ydar, hátthéidrada Samkvæmi!

Alvarleg og hátídleg er þøgn allra þeirra sem hér eru vidstaddir, allra útlit og yfirbragd vottar djúpa sorg, eda innrætta alvørugéfni, sem eg ad sønnu opt hefi mátt horfa uppá vid útfarir daudlegra manna, en sem nú sýnist þó øllu innrættari, almennari og margbreyttari enn endrarnær. Allir eru hér vidstaddir — med spenntu athygli, einsog þeir varla ennþá trúi þeirri fregn, sem Daudans Engill hefir flutt, ad hér skuli hnígínn sá kraptur, sem eigi sýndist ætladur fyrir nokkur fáein ár, heldur margar aldir; — þad er sem menn ekki trúi, ad þessar fjalir, einhvørjar

þær sorglegustu sem eg hefi sjeð, skulu geyma þann líkhama, sem ekki fyrir svo laungu stóð óbeygður af árafjøldanum, einsög eik sú, sem hvørki stormar né bilir fá sveigt; — Þetta einkar alvarlega og hátíðlega, og sorglega í samkvæmi vóru er nóg til að beygja ekki sterkara krapt enn þann sem eg hefi; þó ætlaði eg að flytja yður það sem þér allir vitið, að hér er látinn einn sá gøfugasti og merkilegasti Høfðíngi þessa lands, sá dýri Herra Magnús Stephensen; og er svo mikið svarið þessa fregn að engi málsnild getur aukið hennar innihald, og enginn túlkað til hlýtar þá tilfinníngu, sem alstaðar vaknar um þetta land, með svo margbreyttu móti; þessi hin miklu tíðindi fá ekki dulist, þau smeygja sér inní hreist ótal auminga, hvar ogsvo børnin, sem nýlega hafa lært að nefna føður og móður, þekkja Háns nafn, og líka brjóstast þau inní sali hinna voldugari, sem stundum þóktust máské kenna á ríki Hans. En øllum hnikkir við sem heyra; vinir sem óvinir taka þessum tíðindum með lotníngarfullri alvørugéfni, og engi sá er til, sem ekki finni sig hrærðann í djúpum hjarta síns, finni sér bregða óvenjulega og undarlega við fráfall þessa hins mikla manns. Það eru því tíðindi sem ekki fá dulist, að þessi høfðíngi hefir nú kvadt heiminn, þenna heim hvar Hann hafði lifað svo lengi, og hvar Hann hafði staðið í svo mørgu og svo miklu, já staðið opt næstum sem einn fyrir sig meðal sinna aldarmanna. Hann hafði það flest reynt sem heimurinn á til, svo vel af sætu sem beisku —

virdíngar og metord umfram adra hér í landi og allmikla audsæld, tign og álit sem engi gat neitad Honum um; — Hann hafdi og margt lidid í fráfalli elskenda, í þúngum sjúkdómum, í mótmælum aldarinnar og fleiru, en med óbeygjanlegum krapti lét Hann eigi hugfallast hvad sem honum mætti, heldur komst hann sigri hrósandi fram úr øllum þrautum sem ad hendi báru, og skildist vid heiminn sem sú Sigurhetja, er, medan til endtist, lét ekki heiminn stjórna sér, heldur vildi sigra hann, sem eigi heldur, þó vid alls nægtir hefdi ad búa, lét leidast til sællífis eda ydjuleysis, heldur var hinn mesti reglumadur í øllu líferni sínu, og kunni því ekki ad eyda lífsstundum sínum til ónytju — þar leiddi hann sá innri kraptur, sem ætíd er vottur mikilmennskunnar, er ekki leyfir manni ad eira þeirri stundu sem sé til einkis eda ílla brúkud. Hans æfisaga vottar, hvad Hann í heiminum gjørdi, og hvad Hann leid, þad gétur ekki verid tilgángur minn, ad tala þarum; En eg vildi einúngis segja: Hann hefir nú kvadt heiminn til ad gánga inní annann og betri, hvar eg veit víst ad Hans krapti, Hans þrekmiklu sálu er ætlud mikil ydja, og hvar rætast mun hid mikla hugbod anda Hans, hvar Honum mun audnast, þad Hann svo eptirþrádi, ad sjá augliti til auglitis, hvar sá er dómarinn sem veit ad meta Hans miklu vidburdi eptir Hans hjartans meiníngu, hvar Hann er horfinn burt frá vanþakklátum heimi, sem, — eg þori ad segja þad — ekki vissi hvad hann átti — med øllum mín-

um søknudi vil eg segia: Lof sé Gudi, Hann er komminn til hans, er þekkir sjálfs síns handaverk.

Hann hefir kvadt heimili sitt; Húsfadir var hann í ordsins mætasta skilníngi; hann stjórnadi á heimili sínu, ástundadi ad halda uppi undirgéfni og hlýdni hjúa sinna, án þess ad hirda um þann heimsins hátt, sem nú vill niburrífa alla undirgéfni, en innleida fullkomid jafnrétti allra. En med þessum strángleika sameinadi Hann þá sann-føburlegu nákvæmni og velvilja vid hjú sín og undirgéfna, einkum hvenær sem eitthvad gékk ad þeim, eda þau leitudu Hans hjálpar; Hann var þeim og fadir til allrar menníngar og frama.

Hvørsu margir hafa stadid undir Honum, sem egu honum ad þakka velferd sína, sem Hann hefir suma med miklum kostnadi mannad og sem hjá Honum nádu þrifnadi þó lítill væri ádur; hvad margir eru þessir, og munu þeir ei sumir hér vidstaddir, er þad játi med verdugri vidkvæmni og þakklátsemi? Munu ekki hjú Hans, sem kunnu ad hegda sér sómasamlega, játa þetta satt ad vera?

Menn heyri dóma hinna betri, en óverdugra manna last ber ekki fremur ad meta enn lof þeirra; því þeir eru ekki settir dómendur lifendra né daudra.

Þegar eg nú litast um, er sem mér sýnist einhvørr mikill hershøfdíngi látinn, eg sje þá undirgéfnu drjúpa, eg heyri ekki medal þeirra þá raust, sem var fær um ad stjórna þúsundum, og sje ekki þann mann, sem høfdi hærri enn almenníngur í Israel, sýndist á-

lengdar bera það með sér, enda fyrir ókunnugum, að hann væri ætláður til að vera stjórnari margra, sem hvørt er Hann var með æðri eða lægri, aldrei sleppti þeirri tign í útvortis hegðun, er ekki var tilgérð, heldur náttúrlega framkomin af þeim innra krapti, sem þar bjó í vegsamlegri sálu — Hann er nú horfinn sínu jarðneska heimili, en kominn inn á heimili þess húsføðurs, sem veit hvar hann egi helst að setja þjóna sína, hvaða verk hann egi helst að fá þeim í hendur.

Þetta Søfugmenni hefir nú kvadt vini, ættíngja og børn. Ekki vil eg segja hvað marga vini Hann átti, en hitt þori eg að fullyrða, að margur ágætur og góður maður er til sem nú grætur Hann; að menn gátu ekki annað, meðan Hann lifði enn virdt manninn, og dáðst að þeim krapti, sem stóð svo af sér hvørja mótlætisins øldu af annari — að margir eðla menn gátu eigi annað enn fundið þakklátsemi, þegar þeir hugleiddu hvað þeir áttu Honum að þakka. Hans velgjørðir voru svo miklar, að ekki eru dæmi til að nokkur annar hér á landi á hinum seinni árum hafi eins mikið ørlæti sýnt, og ef menn vissu, mundi það flestum ægja hve miklu Hann árlega eyddi til þeirra sem Hann vildi hjálpa. En í því sem fleiru sýndi Hann þrek sitt, að Hann heldur vildi hjálpa færri til gagns, enn fleirum til lítils eða einkis, því Hann var nógu sterkur til að láta sér lynda, þó ekki hljómaði daglega fyrir eyrum hans almenníngs fagurgali. Hann veitti stórkostlegar velgjørðir,

þeim er Hann veitti og þó vil eg spyrja, hvørr mun fleirum hafa gjørt gott enn Hann?

En svo mjøg sem hans velgjørdir máttu leida margann til vináttu, þá var ekki hitt sídur, ad Hann var einhvørr hreinskilnasti madur, og lét þad uppi hvørt er Honum þókti betur eda verr, med meiri djørfúng og stundum meira kappi enn nú er tídkanlegt; hann var brádur og mikill í lund; þækti Honum, hvørt sem þad var med réttu edur ei, lét Hann þad uppi, og dróg þá aldrei af, og kunnu því margir illa, einkanlega þeir sem ekki þekktu Hann; en eg má med sanni segja ad þetta kom af einhvørju frábærasta hreinlyndi, einsog líka Honum var lagid ad gleyma slíku ad vørmu spori. Hvad sem hvørr segir, má eg og vitna, ad Hann virdti í huga sínum mótmæli, þegar Hann þókktist vita ad þau kæmu eigi af kala til sín, og ad Hann mat hreinlynda menn um adra fram. Þetta fannst mér mest af øllu gjøra Hann verdugann til ad ega vini, en — máské þó þetta sama hafi ollad því er Hann átti ekki fleiri, þó víst muni margir vera.

En hvørt sem Hann átti fleiri eda færri, þá er Hann ná búinn ag kvedja þá, og hátídlega lætur fyrir eyrum mér sú Hans kvedja, Hann gat ekki kvadt vini sína einsog flestir kvedja þá, allt hjá Honum vard ad vera frábrugdid, Hann hefir óskad ad mega sjá þá aptur, Hann hefir bedid Gud ad vardveita þá í þeim heimi sem Hann var sjálfur búinn svo ad reyna; Hann hefir fengid þeim dýrmætann fjársjód

til geymslu, sitt nafn, sína minníngu, ekki ad Hann ætladist til þeir fegrudu hana, en Hann ætladist vissulega til ad þeir létu sig njóta réttar.

Hann hefir kvadt ættíngja sína. O hvílíkur var Hann þeim, bædi til rádaneytis, adstodar og sóma? Þeirra sómi, álit og velferd lá honum á hjarta einsog besta fødur, og er þad máské minna kunnugt enn skyldi, hvad ríkmannlega og stórmannlega Hann hjálpadi og adstodadi þá af þeim sem Hann héldt þess vidþyrftu. Hvílíkur Hann var bródurbørnum sínum er meir enn dæmi séu til, og kann eg þarum ad vitna, hvørsu Hann ydduglega og árlega lét sér annt um hagi mína og útbýtti mér med ríkuglegum høfdíngsskap, og má ekki minna enn eg nú játi þad sem fram vid mig kom med skyldugri þakklátsemi, ad eg ekki tali um Hans velvilja til mín og svo í ødrum efnum; einkanlega var þekkjanlegt ad Hann eptir fráfall síns heittelskada bródurs, tók ad sér børn hans og vildi gánga þeim í fødurstad, og elskadi þau eigi sídur enn fadir, og lét þeim flestum eda øllum mikla velgjørnínga í té á ári hvørju, hvørt sem Hann sá þau sjálfur eda ekki.

Hann hefir nú kvadt þessa sína ættmenn, og med Honum er þeim fallinn mikill stólpi og uppihaldsmadur ættarinnar, mikill høfdíngi, velgjørari og besti fadir, þeir hafa þess misst, hvørs þeir aldrei hér bída bætur. En Hann hefir hér kvadt ættmenn sína, til ad finna sælli ættmenn á sælla landi; þar hefir Hann fundid trúfastann Ekta-

maka, forklárabann bródur, elskada dóttur og barna=börn og mikinn skara fleiri sælla ættíngja; Hann er oss sviptur þau fáu ár, sem oss eru hér ennþá ætl=ud, en Hann er hinum géfinn eilíflega; þó eg sjái hvörju eg er sviptur, ann eg Honum vel ad njóta. Mín ár verda hér líkast til ekki mørg, en þá þækti mér gódu goldin stutt og orkulítil dvøl, ef eg mætti ega þess von ad sjá þann gudsifjadann skara.

Hann hefir kvadt børn sín. Hvørr fad=ir hefir meira gjørt fyrir børn sín? hvørr fremur hugsad um lukku þeirra? hvørr viljad þeim betur? þarum vitna þeirra hjørtu, þeirra djúpa hjartasorg. Þeim hefir hann mikid eptirskilid, og þau hafa mikid ad bera, þar sem var Fødursins mikla kostgæfni, miklu virdíngar og fræga nafn sem eitt á vorum døgum nádi lengst, jafnvel til útlendra þjóda; fylgir slíkum arfi meiri vandi enn hvørjum ødrum. Þessi børn, verdug Fødur sínum, gráta Hans fráfall og geyma æfilángt Hans minníngu í heidrandi og lotníngarfull=um hjørtum.

Mín forløg hafa svo bundid mig til þessarar ættar, ad eg hefi tekid þátt í margri hennar gledi, margri hennar sorg, í mørgu þægilegu og midur þægi=legu, en þad innrættist mér á endanum, ad hún enn audkéndi sig frá almenníngi ad einhvørjum innvort=is krapti og hreinskilinni djørfúng; ad vísu eru sem stendur fallnir hennar prýdi'egustu og gildustu máttarstólpar, en þar dylst sá kraptur, sem med tím=

anum munu ennþá framleida mikla menn; en Guds er eins ad vita stundir og tíma.

Sá gøfugi høfdíngi er vér syrgjum hefir kvadt **Føðurland** sitt. Ó Føðurland! heilaga ord, sem í þér innibindur allt þad sem oss øllum er kært! ó Ísland, þú sem ert svo ófrjóffamt á medal landanna, synir þínir elska þig samt, og marganu frægann hefir þú alid og fóstrad, og nú opnar sig þín heiløg mold til ad medtaka einn þinn frægasta Son; — fjøll þín og hamrar, vøtn og miklu helgidómar, og møng prúdlynd hjørtu, sem ennþá vitna um ad Gud hafi ekki ysirgéfid þetta land, hrópi, kalli og bidji, ad Gud vilji nádarsamlega uppvekja sem flesta mikla menn vorri Fósturjørdu, er fyrrum var svo nafntogud og ágæt!

Ekki ætla eg ad tala um, hvad sá sæli merkismadur gjørdi fyrir Føðurland sitt, ekki heldur leggja neinn dóm á hans adgjørdir; þad sé annarra, og annars tíma og annars stadar, en eg vil segja þad sem eg veit: ad **Hann elskadi Føðurland sitt og vildi þess gæfu**, þess innvortis anda vard eg opt varr í vidrædum Hans í einrúmi; og Hann vissi sjálfur vel, kannské med nógu mikilli vidkvæmni, hvørjir dómar þar vóru feldir um. — **Hann elskadi Fósturjørd sína.** — Máské Hann í þeirri elsku hafi verid sterkari enn hans øld gat þolad; máské Hann einsog annarr daudlegur, ekki hafi alla tíma gétad sjed eda útreiknad **hvad nytsamast var**; en hvad sem um þetta, eda annad héradlútandi, er,

Hann elskadi þó sitt land og sína landsmenn; Hans orkumikli kraptur fór því fram, sem Hann eptir bestu sannfæríngu héldt landinu til gagns og sóma, og Hann fór þessu fram med Honum eginlegu kappi og dugnadi, er sem mestu vildi til leidar koma og sem fljótast.

En — breytast tímar, breytast menn; aldarinnar andi er nú á seinni tímum mjøg breyttur, og virdist hann nú sem stendur mjøg svo á ríngulreid, ef eg mætti svo segja, og — þarmed gjørast margir dómarnir.

Já! eg held því føstu, sem eg veit med vissu, Hann elskadi Føđurland sitt til daudans, þrátt fyrir øll þau mótmæli sem Hann leid, þrátt fyrir margra vanþakklæti, þrátt fyrir margra óvináttu, og það er vel, ad Hann nú, eptir mikid erfidi og þrautir, fær ad hvíla í skauti þeirrar módur, hvørrar heittelskandi sonur Hann var.

Hann hefir nú hreppt annad Føđurland, hvar Hann ámedal betri anda, á betri øld, sjálfur forkláradur, mun eilíflega þjóna sínum Konúngi trúr.

Einhvørjir hugsa víst, eg hafi sagt ofmikid og þó oflítid; en — ekki var ásetníngur minn ad vera lángordur — þad átti hvørki vid stødu mína hér, né stad edur stund — stutt átti ræda mín ad vera, en lángur søknudur minn. — Eg gat ekki heyrt þann látinn, sem hafdi svomikid gjørt vel til mín, án þess ad kannast opinberlega vid þad, sem ekki einúngis gjørdi mér vel, eptir ad eg var ordinn tengdur Hon-

un, heldur ádur, medan eg varla þekkti Hann, og var umkomulítill og fátækur, og hafdi ekki vid ad styðjast til menníngar, nema það er ógleymanlegur vinur og velgjørari[1] veitti mér; þá — medan engi sást annar tilgángur enn sá ad gjøra vel, nádi þess burtdána sæla Herra gódfús hønd til mín, þótt eg væri aumur og í øðru landi, og þó Hann svolítid sem ekkért þekkti til mín; Hans hønd kom þángad til mín, ekki tóm, heldur full ríkuglegs ørlætis mér til handa; — má eg ekki minnast þessa? Sé það smátt í annarra augum, stendur það þó nú mér fyrir hugskotssjónum sem ofstórt til þess, ad eg fyrirverdi mig ad minnast þess, er Hann leitadi mig upp til ad sýna á mér mikilleik síns høfdíngsskapar — það er sem eg naudugur slíti mig frá þessu efni. Eg er þess ekki umkominn ad prýda leidi Hans med mínu, þakklætistár mín áttu einúngis ad vøkva þær rósir sem adrir hafa prýdt og munu prýda það med.

Eg sný þá augum mínum, ad þessari sorglegu líkkistu — því og svo hún skal brádum frá mér takast — og hún kénnir mér margann lærdóm. Hún minnir mig og á, ad Gud hefir optur medtekid eitt af sínum ágætustu handaverkum, ad hann medtekur það ekki, einsog stundum má vidbera, spillt og skémmt, heldur helgad í lífsins skóla; Hann hefir medtekid sálu, sem hreinsunareldur reynskunnar, og það lángrar og mikillar reynslu, hafdi fríad vid tímans gjall, og

---

1) Kaupmadur, Riddari B. Sigurdsson í Hafnarfirdi.

sem nú er gengin hrein innfyrir Gud í þeirri mind og líkíngu sem henni var upphaflega géfin.

Þú, kista, geymir slíkann helgann dóm — lofadur sé Gud fyrir frelsi eins þess ágætasta manns, er eg hafdi þá æru og ánægju ad þekkja, ad sönnu ekki fyrr enn lífsins degi var farid ad halla, en sem þó þá var enn í sínum fulla krapti. Forsjónin hefir ekki viljad leggja á Hann, ad þurfa ad lifa vid adgjörda-leysi, því tók hún Hann med ennþá óbeygdum sálarkröptum.

Hans minníng lifi vor ámedal, hafin yfir gröf og forrotnun; hún lifi í Íslands annálum, og Hans bautasteinn tali þýdíngarmiklum ordum til Íslendínganna, eptir ad allir vér, sem nú lifum, erum komnir til fedra vorra, já medan Guds almættis kraptur heldur uppi þessum hólma í meginhafinu.

Brádum nálgast þad augnablik ad þessar leifar verdi frá oss teknar. — Látum oss þá, med alvarlegum þaunkum um Födurlandsins og sjálfra vor hagi, fylgja þeim til síns sídasta hvíldarstadar — þó oss sumum finnist þad þúngt, þá hugleidum: ad svo byrjar oss allt réttlæti upp ad fylla. Amen.

Mörg heidurs- og Þakklætis-kvædi vóru kvedin, af merkum mönnum, til Födur míns sál. í hans lifanda lífi. Eitt af þeim er kvædi þad sem nú kémur, og þykir mér tilhlýdilegt ad enda med því þenna hluta bókarinnar; þad er ortt af merkum manni og hræsnislausum, Sýslumanni sál. Jóni Espólín, og læt eg því heldur setja þad hér, þótt þad sé ádur prentad framan vid Gaman og Alvöru, sem Espólín sál. hefir bendt til þess í bréfi til Födur míns, ad hann ætladist til ad kvædid væri jafnframt eptirmæli eptir hann látinn, lýtur þad og ad hinni kærustu sýslun Födur míns sáluga.

Þ. M. St.

1.

Heidur veri þeim sem þjódum
— þæga vill upplýsing fá;
sá med stórum, sá med gódum
sannarlega teljast má;
Sá vill Födurlandi lýsa,
leida vanvits burtu ský;
Þann skulum allir, allir prísa
andinn sem ad frjáls er í.

2.

Mirkur vitum móti ljósi
mun um aldir verda sett;

heimskir æ ad heimsku hrósi
hølldum sjálfsagt en ei rétt;
ljóss og vísdóms sannir synir
sioddan þreytast aldrei vid,
mirkurs þegnar hædi hinir
hæda þeir sinn aula sid.

3.

Hjátrú, níd og lastid logid
lof ei bilar sannleikans;
heimskan vídt þó fengi flogid
færi hærra vitskan hans;
mirkur, þó sem megnust verdi,
mirkvad sjálft ei ljósid fá,
og þó líf og lukku skérdi
ljós ei sløkkva sannleiks má.

4.

Mannvinir þó minnar þjódar
margopt komist hafi skammt,
og þá skálkar last um ljódad
lofsverdir þeir eru samt;
og því meir sem móti strídir
meiri skilinn eiga prís;
frægur er sá engu kvídir
upp þá múgur heimskra rís.

5.

Upplýsíngu stórum stundar
Stephensen á vorri tíð;
haldt því fram til fremstu stundar
sá skalt lof af hyggnum lýð;
þakka skal þér, þessi vísa,
þykk sem vanvits rýsur ský,
þig skulum allir, allir prísa
andinu sem að frjáls er í!

J. Espólín.

Hér hvílir
Gudrún Stephensen
Fædd Scheving
Borin í þennann heim 7da Febr. 1762
Gipt 11ta Sept. 1788
Fyrrum Løgmanni nú Jústitiarius
Í Íslands konúnglega Landsyfirrétti
Herra Magnúsi Stephensen
Konferentsrádi og Doctor Juris
Hverjum Hún ól 1 Son og 2 Dætur.
Dáin 12ta Júlii 1832.

Ætt há og stand, þad er ágæti
Hreint hjarta og hyggid er hnossid ædsta.
Afbragd var kvenna sú andada.
Ei fædast konur opt þvílíkar.
— Þad vissu allir — vissi Hún ei sjálf.
Hennar gudhrædslu, greind, stillíngu,
Gédprýdi, trygd, gódsemd, þolgædi,
Mátti hverr madur maklega hrósa.
En Hún girntist ekki hrós manna.
Gód vildi hún vera og gód Hún var,
Því mun hrós Hennar þverra aldrei.

Erfi mannkosti Hennar afsprengi
Gèfi Hennar líka Gud oss marga.

Svo setti Hennar minníngar einlægur heidrari
Arni Helgason.

Konferentsráds-inna

Frú Gudrún Stephensen

leid í ljós annad

12ta Júlii 1832.

Ottadist Gud, en eigi skeytti
ofi heims, né manna lofi;
josn í lund, med stødugri stefnu
stig lífs gékk, og skeikadi ekki.
Ráð og skynsemd rédu til dauda
ríkum merkjum dygda verka.
Eptirminníng ædri enn hennar
eingum vinnst ad dægri hinnsta.

1.

Þad er fullkomnad, alsæl-ønd!
endadur reynslu skóli,
jardlegs líkama losnud bønd,
lífstunda brugdid hjóli;
þig hefir Drottins hægri hønd
hafid upp yfir veraldar lønd,
og sett hjá sínum stóli.

2.

„Hrein styrkda þjón', er stendur vel
stadfastur lífs til enda,
mun eg loks, þegar lídid er hel,
lífsins kórónu' afhenda":
Þau eru Drottins dýrust ord;
drykkjar hann Þig vid himneskt bord
og sedur sætleiks anda.

3.

Kríngum Þig ljómar lífs í höll
ljós hans andlitis bjarta,
hrein sigurklædi, hvít sem mjöll,
heilagleg á Þér skarta.
Nýir árstraumar nádar hans,
nývekni dýrdar skaparans
lífga þinn hug og hjarta.

4.

Þú sýngur lof á himni há
høfundi alls þess góda,
hans veldisstóli helgum hjá
med hird útvaldra þjóda.
En vér fallnir ad fótskør hans
framberum ord med túngu manns,
barnlega þøkk ad bjóda.

5.

Vér þøkkum gjøf, sem gaf hann oss,
geymandi minníng kæra;
til sín hann tók þad helga hnoss,

honum skal lofgjörd færa;
hjá honum er oss gjöfin geymd,
gráti numin og hvörskyns eymd.
Honum sé heidur og æra!

Svb. Egilsson.

Vid jardarför
sálugu Frúr Conferencerádsinnu
Gudrúnar Vigfúsdóttur Stephensen.

1.

Hvört er allt í heimsins bygd
hégómi þad augum lítum?
Hvört er líka dád og dygd
daudans undir stroungum vítum?
mun hans eitur-broddur bana
búid fá, þeim stunda hana?

2.

Hvört mun daudans dimma nótt
dygdar slökkva ljósid skæra?
Hvört mun herr hans hefa mátt
Himins Dóttur tjón ad færa?
Mundi geislum Guddóms anda
grafar dimman fyrir standa?

3.

Nei! víst dapurs dauda sigd

Drottins børnum lífid bætir,
þar, hvar manna dád og dygd
dýrdarfyllstu launum mætir.
Líf eilíft vid lækníng dauda
lýdir fá í stadinn nauda.

4.

Dygdar ljósid lýsir skjærst
ljóma-hreint í sælli-bygdum,
þar hvar ordid er þad nærst
uppsprettunni ad manna dygdum
þó þad hér sé húmi hulid,
Herrans sjón ei fer þad dulid.

5.

Þángad leidir dauda dúr
Drottins vini, í ljósid bjarta,
skjær hvar risin andláts-úr-
-ægi, dygdar sól mun skarta,
og ljóma um eilífd lífs í heimi,
laus frá jardar myrkra sveymi.

6.

Þar er upprunninn rødull skjærr,
sem rann til vidar hér á jørdu,
þar þá réttu fegurd fær
fjær vid líkams bøndin hørdu,
fagurra dygda fræg vid gnóttir,
Frúin Gudrún Vigfúsdóttir.

7.

Hennar lýsti leingi og vel

ljósið dygða, í þessum heimi;
Hennar guðhrædt hjarta=þel,
hreint af öllum lasta keimi,
upplýst var af ædsta ljósi
ædra því er manna hrósi.

8.

Hvat var stilling, Hennar jöfn?
Hún var söm í lífsins kjætti
og við lífsins sorga söfn;
söm Hún hafði á báðum mæti;
Dygðir reynslu af báðum bíða,
en bregðst ei launa vonin síðar.

9.

Hennar orð og þánka=þel
þeim var sömu skorðum bundið;
hreinhjartaðir vissi' Hún vel
von að eiga' á Drottins fundi.
Að túngan væri tállauss hjarta
túlkur Henni þókti skarta.

10.

Trúföst Hennar hvönær brást
hálig trygð við vini kjæra?
Hvönær breyta sínum sást
sinnis stöðugleik frábæra?
Hann, er um eilífð heldur trygðir,
Henni launa þær vill dygðir.

11.

Hvörr sá Hana hafa' um hönd

hégómleikans skugga-prýdi?
forbild Hennar frjálsa önd
slúdi í verka'- og orda-smídi;
nakid dygda blómstrid bjarta
med blødum táls ei þarf ad skarta.

12.

Hvørr kom sá á Hennar fund,
Henni frá ei gladdur færi?
Hvørjum var ei Hennar mund
hjálparfús í þørf, sem bæri?
Gódvild himnesk géd hvar prýdir,
góts þar jardneskt undir hlýdir.

13.

Audur, metord, heidur, hrós,
Hennar þó ad fylgdi stødu,
teingd vid sídu Landsins ljóss,
leit Hún á þad med sinni glødu
sem medal, gott svo meira' Hún efndi,
en midid ei, sem á Hún stefndi.

14.

Ástkjær Maki, elskud børn
eptir Henni grátin líta,
húsins prýdi, húsins vørn
horfna' í burtu þrúngin sýta;
hjúin syrgja mista módur,
missirinn harmar sérhvørr gódur.

15.

Enganveigin allt þad gott,

sem æfði' Hún, sæ eg talið nærri,
þess má seigja sannan vott
söknuð allra nær og fjærri.
Launar berum launum meður
í leyndum sá er veit hvað skéður.

16.

Himin sitt þá heimta ser
honum best nær þykir einum;
jarðar kyns hvað eptir er,
öllum leyst af duptsins meinum,
helgað af íbúð heilags anda,
hjúkrun selist méður-handa.

17.

En — þú sem elskar dýra bygð
og bygðum sönnum heiður veitir,
gáðu' að, hve við grafar bygð
geisli þeirra duptið skreytir;
gégnum leifar líkhams banda
leiptra merkin Drottins anda.

18.

Íslands Dætur! ykkur hróss
ef abla viljið, í kvenna-sporum,
Hennar ykkur lýsi ljós;
logi það æ í bygðum vorum!
Heill þá eblist lýðs og landa
Lands vors meðan bygðir standa.

† † †

1.

Féll þar laufblað
á leiði þitt
Húsæla Frú!
úr hendi mér
en þótt skjálfandi,
því skil eg gjør
að það of léttvægt er
á leiði slíkt.

2.

Það er følt næsta
og án fegurðar,
en sannleiks litum laugað
sem Þú léðir til.
Það vóru þeir litir
er Þú létst Þér mest
tíðt um áður
meðan tafðir hér.

3.

Sá eg Þig hér lifa;
og lífs Þíns dygð
øllum auðsær
af orðum lýsti;
hógværð, staðfesta
og stilling géðs,
trygð trúføst
og tálleysi.

4.

Sá eg Þig líða
sjúkdóms þrautir
ei fjærri' andlátsstund
á andláts beð;
søm var þar hógsinnuð
hugar-ró
eptirbið þolgóð
endurlausnar.

5.

Hóf Þig hønd heiløg
héðan burtu,
og rykkti með rótum
af reit jarðar;
Þú ert gróður-sett
á Guðs himni
af allsherjar
urtagarðs-manni.

6.

Þar ber Þú blóm þau,
sem barst Þú hér,
mætra mannkosta
meiginføgur;
vaxa þau og þróast
og viðgáng fá
undir uppskéru
eilífðarinnar.

7.

Einmana hér eptir
stendur Askur dýrr,
við hlið Hvørs Þú áður

Gudrúnn Stephensen, er sér
 síst átti víða jafn-ágæta;
því er ei kyn þó skjært ei skíni,
 og ský þar byrgi gledi-sól,
en hrygdin aptur huga píni,
 sem Hana daudans blundur fól.

4.

Góð var Hún mér, en gjörkunn lítt,
 gét því ei talið upp sem hæfði
af eigin reynslu allt það fríðt
 í Hennar fari mest er gnæfði;
Gudhrædslu telja, greind, stillíngu,
 gédprýði, trygð og þolugt brjóst,
þeir Hana ljósast þekkja feingu,
 þarmed góðsemd, hvað mér var ljóst.

5.

Þvílíka ei má furða Frú
 þó flestir menn í nálægð þreyi,
og drjúpi þarvið nidur nú
 að numin er frá lífsins degi —
en, sá sem dagsverk setti hveim
 setti það og að verki linni,
og laun að kveldi lúkist þeim
 lífernis eptir breytni sinni.

6.

Algjör þau launa eflast not
 á þeim ljómanda morgni næsta,
síðan verður á þeim ei þrot

en ylmur hotfinn innir fyrst
urtabygdin hvørs hefir misst.

2.

Vist segja fáir haudrid hrapa
húsfreyu gódrar vidur lát;
en hvørju vendsla=vinir tapa
vottinn má sjá á þeirra grát';
af døggu slíkri' á grøfum grær
gódrar minníngar rósin skjær.

3.

Þessi mun rósin lengi' á leidi
ljóma Gudrúnar Stephensen
og brosa móti himin=heidi,
þars' Hennar dygdin best er sjen;
því frægdin þess er fegurst þar
fordildarlaus í heimi var.

4.

Færri und sólar finnast tjaldi,
og fundist sjaldan hafa þeir,
sem skylduverk vid skatna haldi
skyldu eintóma' og hvørgi meir.
En góda þad Hún orkadi', allt
sem adra vitaskuld Hún galdt.

5.

Ad Hún hinn besti maki' og módir
og mætust hjúa forstjórn var,
þad allar vissu Ísaþjódir
og undrast slíkt ei þurftu þar;

því fyrr enn deyði faðir, grát
föðurs réð Henni vekja lát.

6.

Slíkar æ elska dætur Drottinn,
og Drottins hönd'u þolinmóð
kyssti' Hún, þá hana þjáði sóttin,
þvíað samvitskan æ var góð;
Foreldra, ljóssins föður hjá,
fagnaði Hún að meiga sjá.

7.

Grátum ei kvenna fetska sólu,
sem eptir lángann æfidag
heima=skilnaðar sjöllin fólu,
því fegri nú, með betra hag,
ljómar hún fyrir aðri öld,
hvar eínginn lítur nokkurt kvöld.

8.

Hví líkið það, er býðir skoða,
liðin Frú Guðrún sjálf er ei; —
eilífðar morguns rjóð í roða
röðul=hrein glansar eingil=mey,
og hvarma=stjörnum helgri lyst
horfir tindrandi upp á Krist!

B. Thorarensen.

Hljómur
úr fjarlægd við spurn af láti
Frúr Konferentsráðs-innu
Guðrúnar Stephensen
í Viðey.

1.

Alvaldur setti öldum dag
eptir hann kémur mirklit gríma,
svo gèngur lífs um sérhvers hag;
sinn hafa verks og hvíldar tíma
allar sálir sem urðu til,
þó eilífð sé þeim hugð til bóta;
glaðt eptir dags og grátið bil
gánga til hvílu áður hljóta.

2.

Sunnanlands røkkvar aptni að
þar umtalsverðt má þykja lýði;
í Viðey dymmir víst er það
verður þar skyggt á stóra prýði;
þess Stórhøfðíngja þar sem býr,
þykknar um augu mirkrið harma,
yndælis ljósið líka flýr
lifendra fleiri' í þeim stað hvarma.

3.

Að lífsins degi loknum hér
leið yfir nóttin Frú dýrmæta

Gudrúnn Stephensen, er sér
sist átti víða jafn-ágæta;
því er ei kyn þó skjært ei skíni,
og ský þar byrgi gledi-sól,
en hrygdin aptur huga píni,
sem Hana haudans blundur fól.

3.

Góð var Hún mér, en gjørkunn lítt,
gét því ei talid upp sem hæfdi
af eigin reynslu allt það fríðt
í Hennar fari mest er gnæfdi;
Gudhrædslu telja, greind, stillíngu,
gédprýdi, trygd og þolugt brjóst,
þeir Hana ljósast þekkja feingu,
þarmed gódsemd, hvad mér var ljóst.

5.

Þvílíka ei má furða Frú
þó flestir menn í nálægð þreyi,
og drjúpi þarvid nidur nú
ad numin er frá lífsins degi —
en, sá sem dagsverk setti hveim
setti það og ad verki linni,
og laun ad kvøldi lúkist þeim
lífernis eptir breytni sinni.

6.

Algjør þau launa eflast not
á þeim ljómanda morgni næsta,
sídan verdur á þeim ei þrot

þá er dunnin tignin stærsta;
sá eptir þreyr og ángur slær,
og alda Herrans fer að ráði,
á þess og von að einnig fær
øll gæði þau hans vinur náði.

7.

Ásthugar finnast aptur þá,
í því fullkomna gledi-standi;
hins sama njóta saman fá,
á sælu Drottins náðar landi. —
Svo verði nú Frú vorri því
vært, þartil Herrans koma tíðir,
algjørva sælu alla í
ástbundna sér að leiða' um síðir!

J. Espólín.

1.

Eikur stóðu, studdu báðar
sterkar rætur, kyns ágæti,
lópt og hauður, lands-afstaða
lofaði flest, og olli mestum
styrk og blómi; blómgar limar,
bolum hæfar, náðu gnæfa;
voldugum krónum fræva fyldar
fríðar eikur prýddu hlíðar.

2.

Ilminn sæta leiddann káta
lángt um geim af eikum tveimur,

straumar lopta; hjón hid sama
sanna gledi veita rédi.
Askur þar og Embla væru,
Ísa-slódar hugdu þjódir;
standa' og æxlast ætíd myndu,
allt í heimi þó er valtast.

3.

Flokkum lýdir leita nádu
lundi fridum hallis undir,
flokkum lýdir finna rédu
fridar skjól á allar hlidar,
blídar verdir þar og þédi,
þad má kynna færstum minnur:
lilja fríd sem lífid gledur
léntist þar, hún ennþá varir.

4.

Dunudu skruggur, digrir leggir
bugdu trjám; ad vidurnámi
var hvert ödru; stofnar stódu
sterkum greinum vöfdust einatt,
bifudu ad eins bjarkar laufin
bylja vindar fjalla tinda.
Höndin gild sem hnöttum veldur
hreif frá annad kærstum Granna.

5.

Von er kvarti klökknud hjörtu
kvída fylli sínni lýda,
von er tréd er sviptist sínum

svigni heldur maka felldum,
sú er bót, er vonin veitir,
verdur eik á nýa leika
(verdur skadi' ad gagni gæda)
gródursett í betri lódu.

6.

Styd þú hina Lofdúng hýda!
lengi' og vel med þeim gengi,
bjód ad landi' um langar mundir
leidi af henni not og heidur!
þegar fellur flot ad vellum,
Fadir! landi bæt þann skada!
bjód Odáins-, ødrum ædri,
akurs prýdi frjóvar hlídar.

7.

Mosa frá á høggnum húsum
til hán Líbáns Cedrus trjáa,
allt frá smærsta mori maura
(manna sjón sem framt er bannad)
fíla til og hafsins hvala,
hán daudans valdi nádir
allt ad hita, (er gumna grætir),
Guds eru rád þó einskær nádin.

8.

Frúin góda Gudrún, prýdi
Gardarseyar, hlaut ad deya;
kallast átti, kénnd ad fullu:
Kvennval stakast, verdust maka;

gnæfdu stødu Hennar háfu
hid fágæta lítilæti,
fyrndar trygd og forsjá dugdu
frómlund bædi' og þolinmædi.

9.

Sann-trúrækin, vel nam vaka,
var því góda húsdins Módir;
Stilling rédi æ fyrir øllu,
ávalt mildi røksemd fylgdi.
Full var því á flestu snilli,
fagurlega var handbragd lagad.
Þú Videya! hnosdir háar
hefir þér Alfadir géfid.

10.

Frúin góda Gudrún, prýdi
Gardarseyar, fékk ad deya;
sá var daudi føgur fæding
full, til sælu-lands yndælis.
Hennar lof mun ótal yfir
aldir streyma' og valda' í heimi
þorsta-fýst í bestum brjóstum
blómgud fetad spor ad géta.

Arnór Jónsson.

Einfald Minning,
Hávelborinnar Frúar
Gudrúnar Stephensen,
fæddrar Scheving,
dáinnar 1832.

Þá sígur fögur sól í æginn,
 sorta bregdur ú háann tind;
Þegar lidid er lángt á daginn
 líkt er þad og ad svalri lind,
hvíld ad sæki sér,
sá dags af þúnga lúinn er.

Hvad er þad undra
eg augum lít
Vidar=eyu úr?
Hvad mun hljód þad
hátt vid kvedur
úr köldum Klaustur=múrum.
 Er sem náklukkna
nidi' í brúnum
hljómur sá hlustum rídur;
klýfur sig lopt um
sem leiptur bruni
þrumu hrædandi hvini.
 Eyu frá
Esju tindar
óm þann endurkveda.
Þöglir fólks flokkar
fetum seinum
þétt, sem fylkíng, fara.
 Rísa hár þeim
af hvirfli berum
augum stórd á stara;
er sem heidur hárr
hrigd um blandinn
flokki þessum fylgi.
 Sjer eg Íslands
ena ítrustu
þenna skara skreyta.
Sér eg öldúng,
med aldur=snjá,
þessum fremstann í flokki,
grátur er honum í auga,
gledi=bann

Hetju brjóst um brennur;
Honum børn hans
ad baki standa
og frægur frænda = bálkur.

Heyri' eg nú efni
adal = sorga
af Ødlíngs egin munni:
„Heimur er mér horfinn"
— og til himins leit —
„min Leidarstjarna' er burt
lidin."

Vit þú minn vinur:
enn vídfrægi
Magnús Stephensen
mælir,
— Konúngs hátignar
Konferentsráð,
laga listum kryndur. —

„Horfinn er mér heimur,
„en hans eg naut
„frá því fyrst Hana sá;
„skein sú mér und nordurs
„skauti stjarna
„skærust- æ af skærum.

„Var mér log hennar,
„sem leingur brann,
„svalt blídast blisa;
„lengi var eg sæll
„und sól hennar,
„hún mig sæl af ad sjá.

„Uns ad hvel þad
„hvadan hún skein
„á sínum ási snérist,
„horfdi' eg þá til himins
„eptir horfnu ljósi,
„uns mér vard svart fyr-
ir sjónum.

„Fann eg þá hønd,
„um hønd mína
„kreista, ísum kalda;
„hjal fylgdi hendi:
„hel er á gómum
„taktú í mund mér Maki!

„Þad var Húsfrú mín
„horfdi til grafar —
„í líki leidar = stjørnu
„Gudrún Stephensen
„fædd Scheving:"

„Rétti' eg þér hønd
„í hinnsta sinni,
„þøkk fyrir þad, umlidna!
„þøkk fyri fylgd
„á førnu skeidi,
„ásta trygd þú tjádir!

„Grát þú ei Maki
„yfir gledi minni,

„Þökk fyrir styrk í stríði!
„saman við grétum
„glöddumst saman,
„misjafnt hví skyldum við
skilja!
„Þökk sé náttvæmri
„þinni' og dygð,
„þökk fyrir umönnun alla;
„þökk sé Guði
„að frá þér til hans
„fer eg fullkomnari.
„Fer eg nú hugró
„— hönd nú slepptu —
„föðurlands átthaga í;
„tak mig nú dauði,
„dey eg örugg!".
Svo deyr sá guðhræddi.

———

Ei þarf mannkosta
minnast Hennar,
þeir sig sjálfir segja;
fegrað verður ei
hvað fegrast er,
ei þarf gull að gylla.
Mundi það ei nóg,
að Hún maki var
föðurlands frægsta
Sonar?
Mundi það ei nóg,
Hann matti Hana
sinn hvervetna heiður?
Mundi það ei nóg,
Hún metin var
maka verðug mærum?
Mundi það ei nóg,
að maður sá
æfilángt ei sást gráta,
grætur nú sem barn
og barmar sét
hörðum harmi lostinn?
Mundi það ei nóg,
að móður-foldar
mætast meingi fylgir
Henni, heiðrandi
að hvíldarstað?
hinnsta heiðurs merki!
Mundi það ei nóg,
Hennar mætu börn
eru sem lík yfir líki?
liggur þeirra' í tárum
talandi vitni
um missi bestu Móður.
Hve mikill fjöldi
fósturniðja
blessar ei mætrar moldir?
andvarpa aumir,
Hún eittsinn leit,
jeg hefi Móður mista!

Fljóð munu fæðast
og að Frúvum verða,
Hennar fár líki lifa.
Þó gleymist það góða
sem gjørði einn
meðal manna sona,
það mun þar ljóma
hvar ens libna sál
sæl í þráðri situr.

Blómgi dygð Hennar
á dýrum niðjum!
Hvíli andi Hennar
yfir Íslands dætrum!

Aldrei mun svo úr austur=hlíð
upprenna, heims í minni,
sól, guðdómleg og geislum blíð,
að grøf í vestri ei finni;
hvað elskuð sem er æfi manns
er þó svo spunnið hlutfall hans:
hún ljómi', en aptur linni.

Sætt er til grafar gánga þeim
sem, gæddir silfurhárum,
unnu sønn góðverk hér í heim',
høfðu rétt varið árum
til bræðra heilla, heiðurs lands,
hlýðandi boðum skaparans
með dygð og kærleik klárum.

Ögmundur Sigurðsson.

---

†

1.

Bláa vegu
brosføgur sól
gengur gløðu skini.
Sérattú søknuð

og sorga sjølð
þeirra, á landi lifa?

2.

Gróa grøs
við geisla þína
liðinna leiðum á —
en þú brosir
og burtu snýr;
kvøld-gustar kula.

3.

Svo frá heimi
til himinsala
frelstar sálir fara;
sýta syrgendur
sóllausa daga
ángur-gusti í.

4.

Hvør er hinn grátni,
sem að grafar beð
beygðu høfði bíður?
elskað lík
undir kølðum leir
hvílir feti framar.

5.

Styðst harmþrúnginn
Høfðíngi
Stephensen að steini —
framliðna Frú,
føðurlands prýði,
syrgir svo mælandi:

6.

„Sáran lét Guð mig
søknuð reyna!
verði hans vísdóms
vilji á mér!
Syrtir í heimi,
sorg býr á jørðu,
ljós á himni,
lifir þar mín von".

7.

„Hvar skal eg léttis
í heimi leita?
hvar skal eg trega
tár of fella?
Bíða vil eg glaður,
uns brotnar fjøtur
líkams, og laus
líð eg eptir þér".

* * * * * * * * *

8.

O þú máttur
og mikla von,
er þá øflgu styður!
Hjørtun hefjast,
þá hetju sjá
standa eina í stríði.

Jónas Hallgrímsson.

Talad

vid útför Frú Conferenceráðsinnu,

Gudrúnar Stephensen,

í Videy 21ta Júlí 1832,

af Stiptprófasti og Riddara af Dannebrog

Arna Helgasyni.

Drottinn! þú sem af gædsku þinni skópst oss til þinnar eilífu dýrdar, kenn oss öllum þá speki ad óttast þig og gjöra þad sem rétt er fyrir þinni augsýn! Veitid sémm vér þess minnugir ad vér erum fyrir eilífdina skapadir, og ad vor hérvera er ekki annad en undirbúníngur undir þad líf sem fyrir hendi er, þegar þetta jardneska þrýtur. Amen.

Hærstvirdtu Tilheyrendur! útför þeirrar sælu framlidnu Frúar, sem Drottinn hefir kallad til sinnar eilífu dýrdar, gefur mér tilefni til ad minna ydur og mig á þessi helgu ord: **Drottinn gaf, Drottinn burttók þad, lofad sé nafnid Drottins!** (Job. 1, 21). Mér kémur því heldur til hugar, ad minnast þessara orda vid þetta tækifæri, sem eg þykist géta fullyrdt, ad sú gudhrædsla og gedstilling, sem ordin gefa til kynna, hafi verid svo

sem höfuð-auðkénni þeirrar Framliðnu, og sem sú uppsprétta hvaðan öll sú fullkomnan flaut er prýddi allt Hennar dagfar, og var svosem sálin í Hennar æru-verða lífi.

Drottinn gaf. Það er hin fyrsta grein þess-ara helgu orða, — svo viðurkéndi sú Framliðna. Öll þau náttúrunnar og lukkunnar gæði, sem Drottni hafði þóknast í svo ríkuglegum mælir að láta verða hennar hlutdeild, svosem: göfugt ætterni, heiðarlegasta ráðahag, upphefð og auðsæld, algjörsi sálar og líkama í fullkomnasta lagi; það viðurkéndi hún allt Guðs-gjöf, einsog þetta í raun réttri má svo heita. En — það eru ekki allir sem hafa hyggni þá og íhugun að þakka Guði, enn þótt frá honum, Föður ljósanna, öll góð og öll fullkomin gjöf sé niðurstíganði; og er það samt hverjum einum mesti skaði, einsog hitt er fullkomnunar vegur að þakka Guði sitt lán. Þessi guðhræðsla sýndi sína eðlilegu ávegsti hjá vorri Framliðnu. Þakk-lát við höfund alls góðs, framgékk Hún þá beinu skyldunnar leið, með auðmjúku hjarta fyrir Drottni og með góðsemi við alla sína meðbræður, því Hún vissi, að sá sem elskar Guð hann á líka að elska sinn bróð-ur. Hennar viðmót var hið sama við alla, góðlát-legt, einlægnisfullt, hispurslaust. Enginn var Henni of lítilmótlegur, enginn of göfugur, Hún var hin sama þann eina dag lífsins sem hinn annann; geðið var í sífeldri ró, hjartað hafði stöðugann frið; Hún hafði frið við Guð og frið við sjálfa sig.

Breiskleiki mannsins er margvíslegur; á allar

hlidar umkríngja hann freistíngar. Þó einum takist ad lifa rádvandlega, hefir hann ei ad heldur sneidt hjá allri freistni. Sumum þeim, er rádvandlega lifa, hættir vid því ad álíta sig algjørda, þegar þeir vita sig fría fyrir þeim lýtum er þeir sjá á ødrum. Sumir ætla sig ødrum heilagri, ef þeir sjá adra afrækja þær trúarbragdanna útvortis skyldur sem þeir sjálfir rækja. Hverig þessi freistni áreitti þá Framlidnu, svo nokkur gæti ordid var vid, í ordi eda verki, og hvad verndadi Hana frá þessum breiskleika mannsins náttúru? Eflaust þessi hugsan: Gud gaf — hvad hefir þú madur! sem þú hafir ekki þegid? Því þó vér eignum oss hvad helst sidgædis fullkomnun þá, sem oss audnast ad ná, svosem vort egid, ad svo miklu leiti sem Gud gaf oss krapt til ad áforma og framkvæma, getur þó nokkur umhugsan kennt oss, ad einnegin í því sem vidvíkur sidferdi voru er raunar allt Gudi ad þakka, sem þenna krapt til ad áforma gott, myndadi svo vort hjarta ad þad gétur girnst hid verulega góda, tilhagadi svo kríngumstædum lífsins, ad vér leiddumst til ad óttast hann og adhyllast og gjøra þad sem rétt er; fengum kristilegt uppfóstur med tilliti til vana og uppfrædingar, og yfir høfud ad tala: vorum leiddir þá lífsleid sem mest studladi til þess, ad vér yrdum sem hæfilegastir til Guds ríkis; hverjum ødrum enn Gudi gétum vér þakkad allt þetta? Med mesta rétti gétum vér og sagt hérum: Gud gaf þad, og ef vér segjum og hugsum þad, segjum þad svo ad hugur fylgi máli, þá

mun oss audnast ad líkjast þessari Framlidnu, í því lítilæti og audmýkt fyrir Gudi sem svo fagurlega prýddi allt Hennar dagfar, ad þad var unan til ad vita; þeim mun heldur, sem allir gátu þekkt, ad Hennar lífs kríngumstædur voru þesshattar, ad þær hefdu gétad í þessari grein leidt Hana afvega, þegar ættin var gøfug, standid hátt, mannordid mikid, lífid yfir høfud ad tala kostulegt. O! þad er mikilsverdt ad geyma þessa hugsun innst í sínu hjarta: Drottinn gaf. Þad verndar frá margri afvegaleidslu; Þad kénnir marga andlega fullkomnun. Þeir fullkomlegleikar sem náttúran, sem lukkan veitir, þeir sem sidferdid prýda, er tæla svo marga og afvegaleida, þeir verda þeim einúngis til farsældar sem gleyma aldrei þessari hugvekju: Drottinn gaf; þeir finna sig tilknúda, þess meiri líkamleg eda andleg blessan sem þeim veitist, ad undirtaka med þeim sama Gudsmanni, sem sagdi: Drottinn gaf; sé nafnid Drottins eilíflega vegsamad!

En hin ønnur málsgrein, þeirra heiløgu orda sem vér høfum valid oss fyrir texta, er þessi: Drottinn burt tók. Ef vér géfum þessum ordum nokkud frekari meiníngu, heldurenn þau eginlega hafa, einsog vér høfum géfid enum fyrr áminnstu, þá gét eg eins heimfært þessa sem hina uppá vora Framlidnu. Ef vér skiljum þessa grein svo, ad hún tali ei adeins um missir, heldur allt þad sem manninum er erfidt og mædusamt, má hún, ad svo miklu leiti, heimfærast uppá vora hásælu Frú, sem Hennar líf fór ei hlutlaust af

þeim erfidleika sem lífinu plagar ad fylgja. Vér þekkjum allir ord Mósis, þess Gudsmanns, er svo hljóda: þegar lífid hefir verid kostulegt svo var þad mæda og erfidi. Vér vitum allir ad líf vorrar Framlidnu var kostulegt, mundi þad þá ei hafa og verid mæda og erfidi? Hún var tengd hjúskaparins helgu bøndum vid þann mann, hvørs gjørvalla líf hefir verid audugt af margslags framkvæmdum og stórvirkjum, vard ei þaraf edlileg afleiding fyrir Hana tøluverd fyrirhøfn og annríki? En þessi fyrirhøfn, umsvif og annríki kom Henni aldrei, hvørki til ad møgla né kveina. Nei, Hún gegndi sinni margbreyttu køllun med allri alúd, staklegri greind og dugnadi, og þad sem mest var verdt: med hressu og glødu gedi og óþreytanlegu þolgædi. Þad sama stødugllyndi, sem Hún sýndi í því ad láta ei lífsins dýrd blinda sig, þad hid sama lét sig í ljósi í lífsins ørdugleika á þann hátt, ad hann gat ekki beygt, ekki yfirbugad Hennar sinni, svo ad Hún gleymdi síns stands verdugleika eda þreyttist, medan kraptar voru og heilsa tilendtist, gott ad gjøra.

En þó vér tøkum áminnsta málsgrein í hinni eiginlegustu þýdíngu, getum vér og heimfært hana uppá vora sælu Framlidnu; Hún kenndi og á missir. — Drottni þóknadist ad reyna Hana med missir efnilegustu og bestu dóttur, þegar þessi einmidt hafdi nád þeim aldri, ad allir gátu sjed hvílíkt afbragd hún, med tilliti til gáfna og allra kvennkosta, mundi verda, á blómlegasta æskuskeidi. Ad Hún hafi fundid til

þessa missirs má af því ráda, ad í hvørt sinn sem Hún hennar minntist, og þad mørgum árum sídar, svo skédi þad ætíd med votum augum, en jafnframt med gledi blandadri gudrækni; því Hún, sem kannadist vid ad Gud hefdi gésid sér þetta afkvæmi, kannadist líka vid ad Gud hefdi burttekid þad, tekid til sinnar dýrdar frá þessa lífs volædi og margvíslegu hættum og freistíngum. Hún syrgdi sitt afkvæmi med allri módurligri vidkvæmni, en undireins med øllum verdugleika síns standa, og allri kristilegri þolinmædi og audsveppni. Hún missti og fyrir rúmu ári sídan bródur, og þad bródur sem Hún elskadi innilega; Hún syrgdi hann, en med allri þeirri stillíngu sem Henni var svo eginleg. Hún hafdi þá í nokkur ár þjádst af þeim veikindum, sem nú fyrir skémstu gjørdu enda á Hennar heidursverda lífi, og Hennar fyrsta hugsan vid þetta tækifæri var þessi: hvad mun Gudi géta gengid til ad treina mitt líf, sem ekki gétur nú lengur verid nokkrum manni til uppbyggíngar, heldur til armædu, en taka hann burtu sem mørgum gat verid og mørgum var til lidsinnis? en hans vegir eru ofháir. — Þad heilsutjón sem Hana heimsókti nú fyrir rúmum 6 árum og sífeldt fór í vørt, þángadtil þad nú loksins vann á Hennar annars velbygdu líkams styrkleik, þad þoldi Hún med sømu gudrækni, sømu stillíngu, sama þolgædi, sem annad mótlæti. Gud gaf, Gud tók þad burt, sú hugsan var Henni eiginleg. Hennar líf og øll breytni hýsti því, ad Hún tæki vid lífsins gledi svo sem Guds gjøf, lífsins mædu sem út-

hlutum hins sama heimsins Stjórnara, sem sendir bædi blídt og strídt, hvorttveggja í gædskuríkum tilgángi, þótt hid mótdræga, medan þad áliggur, þyki enginn fögnudur vera.

Tveimur dögum fyrir andlátid, eg leyfi mér ad minnast þess, er eg naut þeirrar æru ad tala vid þá miklu konu — og þá var einsog nærri má géta lífsins ljós þegar slokknad — fékk Hún sér medal annars þad til orda, ad nú væri lund sín ordin svo bág ad sér yrdi ekki gjört til hæfis. En þad er hvorttveggja ad allir vita, ad enginn sá hefir þenna géds annmarka sem yfir honum kvartar, enda urdu skjótt margar raddir þeirra sem vidstaddir voru til ad vitna allt annad, og hrósa því med hvílíkri stillíngu Hún bæri sína veiki, med hvílíku hóglyndi Hún þreydi undir okinu, med hvörri vorkunsemi hún umbæri ófullkomlegleika þeirra, sem gégna skyldu Hennar naudsynjum; og svipur þeirra sem töludu sagdi enn meir enn þeirra ord. Já þad er þeim eiginlegt, sem heimtar mikid af sjálfum sér, ad heimta lítid af ödrum, þad var og vorri Framlidnu eginlegt; því naut Hún líka fullkominnar elsku og virdíngar þeirra, sem voru svo lukkulegir ad verda Henni med einhvörju móti handgengnir. Hennar bending var þeim bodord; ad vinna til Hennar misþóknunar þókti ógjörlegt, því hún var engum vís nema þeim sem illa breyttu. Engar ógætnis yfirsjónir, enginn breiskleiki vakti Hennar misþóknun. Engann ávítadi Hún, þó yfirsjest hefdi, sem sýndi á sér þad snid ad hann vildi ávíta sjálfann sig; gædsk-

an og vitid var samtaka í allri Hennar hússtjórn, einsog í øllu Hennar rádlagi. Hennar velgjørdir høfdu þad vid sig, ad enginn sem fyrir þeim vard gat verid óþakklátur; þær voru veittar med þeirri adferd sem inntekur hjørtun; þær komu af einlægri hjartagædsku, og Hennar vinstri hønd vissi ei hvad hin hægri gaf. Hún veitti ætíd meiri athygli því sem Henni þótti sig skorta, heldurenn hinu er Hún hafdi, og slíkt er von og vísa þeirra sem hafa gudrækilegt sinni. Ekki hefi eg nú høndlad þad, svo hugsa, svo tala þeir, eg skunda þar eptir ef eg mætti þad høndla.

En eg hefi um stund vikid frá textans ordum, í því mynd ennar Framlidnu hvarfladi mér fyrir hugskots sjónir, hvørrar minníng þó best á vid ad heidra med þegjandi hugsun; eg hverf nú til textans aptur: **Drottinn gaf, Drottinn tók þad burt, sé nafnid Drottins vegsamad!** Einsog þessi ord máttu vel heimfærast uppá þenkíngarhátt vorrar Framlidnu, svo mega þau enn heldur heimfærast uppá Hennar líf og andlát. Drottinn gaf Hana voru landi, Hún var sannarlega Drottni verdug gjøf. Drottins gjøf var Hún-Ydur, hávelborni Herra! sem nú, eptir 44ra ára sambúd, med ástúdlegum kærleika syrgid og tregid Ydar trúføstu Ekta-húsfrú. Þad hafid þér lengi þekt og vidkannast. En sá sami sem gaf Hana hefir nú tekid Hana, (ekki frá Ydur, Hún heyrir Ydur eilíflega til), heldur frá þessu stundlega, þessu erfida lífi, hvørt ad, þegar þad hefir ver-

id kostulegt, hefir og armæđufullt verid, þegar heilsu-tjón og elli ađ því þrengigir. Eptir ađ Drottni hafđi þóknast ađ reyna Yđur og Hana, međ Hennar 6 ára veiki, hefir Drottinn nú géfiđ Henni hvíld, og Yđur þó midt í sorginni þá huggun ađ vita Hennar þjáníng á enda, vita Hennar ódauđlega anda lausann viđ þau líkams fjötur sem hann áđur bundinn viđ þetta jarđnesska, um hvörs kúnýti kćir manni betur sannfærdir. — Drottinn gaf, þađ veri Yđar þakklát viđurkénníng. Drottinn tók, þađ veri Yđar huggun. Drottinn getur ekki gjört annađ enn þađ sem gott er, og hver álítur ekki gott héđan ađ fara og vera međ Kristi?

Þér börn og Fósturbörn ennar sælu Frúar! var Hún Yđur ekki Guđs gjöf? Hvörja mundud Þér heldur vilja kjósa fyrir Móđur eda Fósturmóđur, af öllum þeim konum sem Þér hafiđ haft tækifæri ađ þekkja? Efalaust hafiđ Þér til þess hugsađ, optar enn einusinni, međ þakklátum hjörtum, hvađ Guđ gaf Yđur, þar sem Hún var. Þađ finni gat sú Framliđna kénnt Yđur, sem í velgengninni er þakklátt og auđmjúkt fyrir Drottni. Nú er sú horfin frá Yđur sem Drottinn gaf; Hennar andi er farinn til Guđs sem gaf hann, en Yđar Móđir og Fósturmóđir verdur Hún ađ eilífu. O! þađ ofundsverda lán sem einka Dóttur þeirrar Framliđnu veittist, ađ fá tækifæri til ađ gledja međ sinni nálægđ þann nú sæla anda, þeirrar bestu Móđur, rétt í því hann var ađ búa sig héđan, burt úr þeirri jarđnesku tjaldbúđ, til þess húss-

ins sem þeim útvöldu á himninum er tilbúid, eilíft, óforgengilegt, já ad géta sýnt Henni öll sín afkvæmi, þrjú ad tölu, og sagt: hér er eg og þau börnin sem Drottinn hefir mér gefid; ad vera svo vottur ad þeirri stillíngu og þeim fridi, hvarmed daudinn, sá Engill Guds sem sækir þad sem Skaparans er, gjördi hér vart vid sig, eda réttara sagt med hvílíkri stillíngu sú Framlidna beid hans átekta, er Hún sá hann þokast nær og nær. Þar gat Dóttirin sjed, med fullri vissu, einn ávöxt gudrækilegs lífs og verid sjónarvottur ad því, ad einsog Módurinnar líf hafdi lidid fridsamlega, svo verd vidurlag lífsins fridsamlegt.

Drottinn gaf, Drottinn tók burt, þad séu Ydar ummæli nú, Náúngar og Tengdamenn og Fósturbörn þeirrar sælu Frúar! Þad séu Ydar ummæli vid þad sem hér er skéd, og vid hvad eina gledilegt eda sorglegt sem Ydur mætir! Þad hugarfar, hvadan þesshátter ummæli koma, er svo gudrækilegt, manni tilhlýdilegt og verdugt, og svo líkt hugarfari þeirrar Framlidnu. Þad er svo öblug verja, gégn þeim metnadi sem margann ýfirfellur þegar heimurinn lætur honum, og gégn þeim óþola og mögli, sem einatt vill heimsækja þá, er kénna á lífsins annmörkum og verda mótgáng ad reyna.

Drottinn gaf, Drottinn tók þad burt, sé nafnid Drottins vegsamad! svo undirtökum vér allir, med þeim Gudsmanni Job, vid þetta hátídlega tækifæri. Vér vegsömum nafn Drottins fyrir

gjöf þeirrar Framlidnu, þessa gudlegu gjöf, sem svo margir og svo lengi, eptir áratöku mannlegs lífs ad reikna, nutu góds af. Vér vegsömum nafn hins sama, fyrir þad hann leysti Hana undan sjúkdóms-ins og ellinnar þjáningum, og flutti til sinnar eilífu býrdar. Blessad verdi nafnid Drottins eilíflega! hann glebji þá sem syrgja! hann veri þeirra, hann veri vor allra hjartans traust og hlutskipti! Amen.

Registur
yfir Ljóðmæla- Grafminninga- og Erfiljóða-söfnin.

A. Ljóðmælasafnið.

Fyrsti Flokkur.

B. Grafminninga- og Erfiljóda-safnid.

a. Grafm. og Erfiljód samin af M. St.

hana ad sönnu skrifada eptir minni annars manns, en eg ætla hana ekki rétt hermda, og þori því ekki ad láta prenta hana ad svostöddu.

Eg hefi nú ekki ödru hér vid ad bæta, enn bidja góda menn velvirdíngar hafi yfirsjest ad leidrétta eitthvad, sem nokkud sé í varid; læt eg nú bókina frá mér fara, og vona hún verdi mörgum kærkomin endurminníng um Foreldra mína, og adra þá merkismenn, hværra minníngu hún hefir ad geyma.

Videyar Klaustri þann 4da Aug. 1842.

O. M. Stephensen.

